

WIR

Per 1303/2001/02

10031930 MAJ2002 COBISS

GOSTARA KNJARNICA

2001/2002

Kiko

samo za vas

114 devic
domsko življenje

Amsterdam
utrip mesta

JOGA
ahumm...

Miss & Mr.
letos prvič

Comenius
parlez-vous francais?

50 LET
SŠ Veno Pilon

priloga: CD!!!

Draga dijakinja, dragi dijak!

V rokah držiš novo številko šolskega glasila Izvir. Izvir je letos debelejši in bolj raznolik. V uredništvu smo namreč za vas želeli pripraviti nekaj drugačnega, novega. Na naslednjih 42 straneh boste lahko brali o uspehih navigatorske skupine N.A.N.U., jogi, radio-amaterstvu, visti skozi oči nabornika, modnih nasvetih, ki jih tokrat deli naš modni strokovnjak Ivo, pa o tem, kako preživeti v svetovljanskem Amsterdamu in na Dunaju, kako se prebijati skozi gnečo beneškega karnevala, o tem, kaj se je dogajalo ob 50-letnici šole in še in še.

Kar pa je od vsega najbolj novo, je CD, posebna priloga letošnjega Izvira. Ja, prav ste prebrali že na naslovnici: kot prilogo Izvira 2001/2002 brezplačno prilagamo CD s sedmimi avtorskimi skladbami našega dijaka - pianista, ki ga vsi poznate - Kikota!

Verjetno je naša šola ena prvih, če že ne prva, ki je izdala svojega glasila priložila tudi digitalni medij.

Spomniti bi vas želel še na to, da tako glasilo ne nastane kar tako, čez noč. Uredniška ekipa se je pridno sestajala vsako sredo od sredine meseca oktobra dalje, vsakič je prišla na srečanje z novimi idejami in temami za Izvir. Poleg zbiranja in urejanja prispevkov, smo pripravili tudi izbor za faco šole ter za miss in mistra šole in seveda preštevali in prešteli vseh vaših 7258 glasovnic. Za vse to in še več gre na tem mestu hvala Tomažu, Evi, Valentini, Mateji, Juretu, Mojci, Emi, Andreju, Hermanu in seveda naši mentorici, prof. Brigiti Slejko, ki je kot mama četico držala skupaj in nas usmerjala.

Hvala tudi vsem, ki ste prispevali članke in poezijo za to številko glasila, ter vodstvu šole, ki je prisluhnilo našim željam.

Hvala!

Želim vam prijetno branje ter poslušanje Izvira 2001/2002

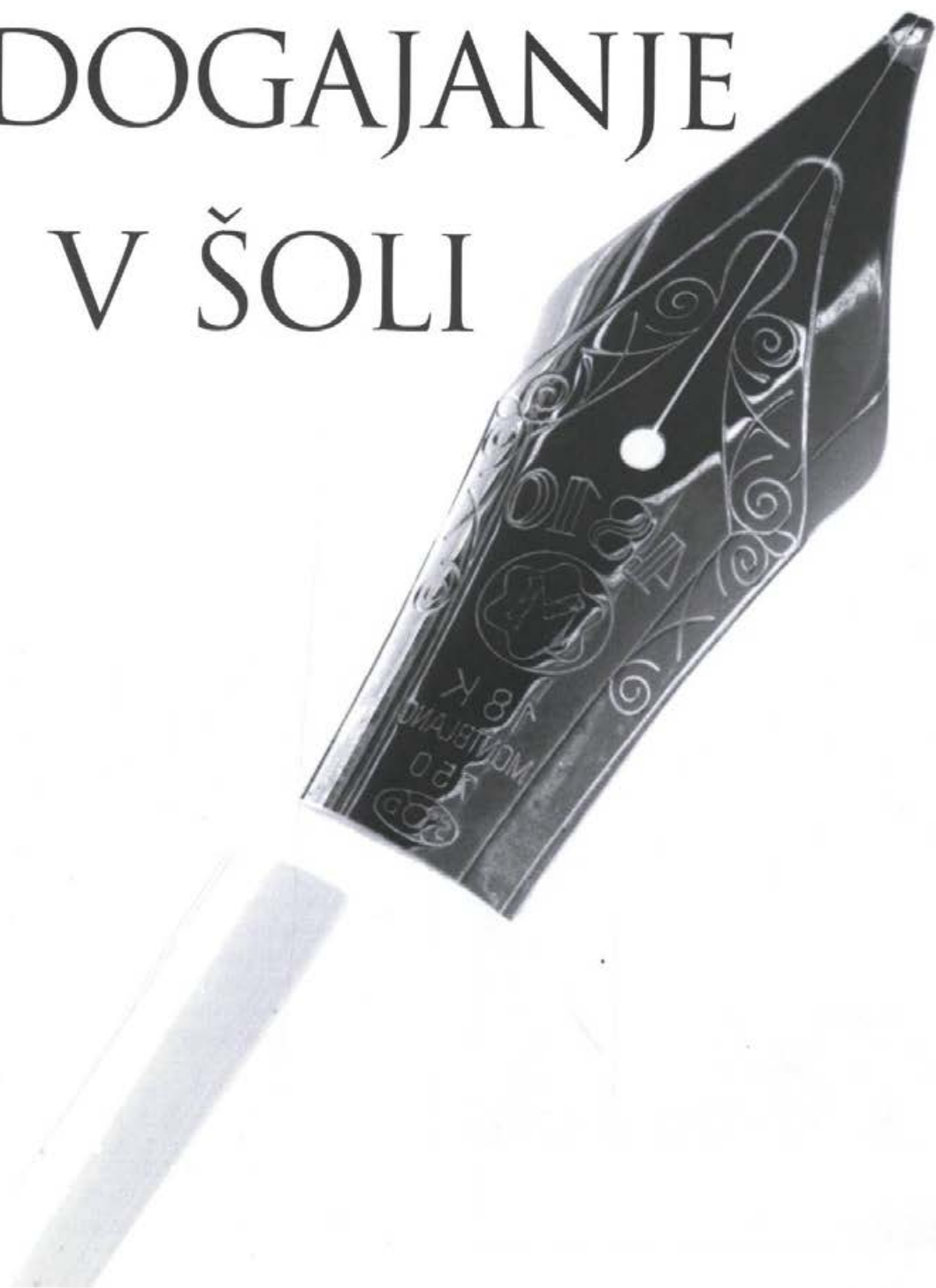
Tine Tomažič

Dp 31.930/2010

DOGAJANJE V ŠOLI

Zmagoslavje 2.č

**Ali ste že kdaj videli zaljubljenega žabca?... NE...?
... pa si ga pogledjmo...!**

V letošnjem šolskem letu smo dijakinje 2. č razreda vzgojiteljske šole pripravile lutkovno igrico z naslovom Zaljubljeni žabec. Pri našem delu so nas vodile mentorice: prof. Damjana Plešnar, prof. Tatjana Antonac, prof. Metoda Malik in prof. Spomenka Lavrenčič in poskrbele, da je igrica

::: Od leve proti desni: pujssek, žabec, račka, zajček :::

nastajala brez problemov. Najprej smo pri likovnem pouku izdelovale lutke, potem pa smo nekaj lutk izbrale iz 2. č in iz 2. d razreda. Med nastajanjem lutk so nekatere dijakinje izdelovale sceno. Na velik kos blaga so narisale nebo, oblake, travnik in veliko račkino hišo. Na drug kos blaga pa so narisale mlako za žabca in travnik z rožicami. Tako, za sceno in lutke je bilo poskrbljeno. Na vrsti je bil izbor glasbe. Seveda je bilo to zelo težko in zahtevno delo, ker je imela vsaka živalica svoj glasbeni motiv, vmes pa je še veliko pesmic, ki ponazarjajo posamezne prizore. Ob pomoči prof. Metode Malik smo ugotavljale, kateri instrument najboljše

::: Zvezde predstave :::

ponazori vsako živalico posebej. Priskrbele smo si instrumente in igrico smo lahko začele vaditi. Iz dneva v dan nam je šlo boljše in bližal se je prvi nastop.

Na pustni torek smo prvič zaigrale našo igrico otrokom iz OŠ Ajdovščina. Vsi so bili zelo navdušeni in bile smo vesele, da nam je uspelo pripraviti tako lepo igrico, s katero smo razveselile toliko otrok, pa tudi odraslih.

Naši nastopi so se kar vrstili:

v Vrtnu v Vipavi; v Zavodu za invalidne otroke Janka Premrla - Vojka v Vipavi, kjer so nas zelo lepo sprejeli in smo se še posebej potrudile, zato nam je tudi predstava odlično uspela;

tretji nastop nas je čakal v OŠ Vipava;

v četrtek, 14. 2. 2002, so nas čakali kar štirje nastopi in sicer po dva nastopa:

v vrtnu na Ribniku in v vrtnu ob Hublju. Ne morete si predstavljati nepopisnega veselja otrok ob gledanju, saj so vsi le strmeli z odprtimi usti in so

::: Premiera "Zaljubljenega žabca" v ŠŠVP na pustni torek, 2002 :::

pozorno gledali in poslušali, kaj se bo zgodilo. Srečne vzgojiteljice, če bi bili otroci vedno tako umirjeni, kot med našo igrico. Najbolj pa me je presenetilo, kako so že od vsega začetka bili pozorni, da so lahko ob zajčkovem vprašanju sredi igrice znali povedati, kaj je z žabcem narobe - to, da je zaljubljen.

Sledili so še drugi nastopi.

V četrtek, 21. 2. 2002, pa smo v studiu TV Primorke igrico tudi posnale.

Morda smo s tem pripomogle k odkritju novih "zvezd" ... Kdo ve? Pustimo se presenetiti v prihodnosti!

Barbara Hrovatin, 2.č

Nastopajoči:

BARBARA HROVATIN - pripovedovalka
NEDA CUDER - žabec
MAJA PORTA - račka
METKA KOVAČ - pujssek
KARMEN ANTONIČ - zajček

Instrumenti:

MARTINA BLAŽIČ, BARBARA BRATINA,
IRENA DOBRILA, KRISTINA KOBAL,
IRENA MEDVED, MARTINA NARTNIK,
NASTJA PAHOR, META PRAČEK,
ANDREJA ŠULIN,
IVA TUL, URŠKA VIDMAR
(vse 2.č)

N.A.N.U.

Smo navijaška skupina N.A.N.U., kar je okrajšava za Nori Ajdovski Navijaški Užitek. Tako smo se poimenovali zato, ker smo »nori«, iz Ajdovščine, smo navijači ter v navijaštvu uživamo in želimo, da bi ob naših nastopih uživali tudi drugi.

Skupina je bila ustanovljena letos, kajti dekleta, ki smo že prej plesale in navijale v navijaški skupini, tega v srednji šoli nikakor nismo nameravale opustiti. Pridobile smo še nekaj novih članov in nato smo vsi skupaj začeli trenirati, čisto od začetka z najpreprostejšimi gibi in piramidami. Vsi smo se zelo hitro učili in sedaj vadimo že težje elemente ter pripravljamo vajo za tekmovanje navijaških skupin v okviru ŠKL. Območno tekmovanje je bilo 3. marca. Tekmovanja nikakor nismo želeli izpustiti, saj je tam vzdušje resnično enkratno. Koreografija za tekmovanje mora biti sestavljena po točno določenih pravilih. Vsebovati mora ples, navijanje, skoke, akrobatiko ter piramide in partnerske dvige. Določen je tudi čas trajanja koreografije in čas navijanja.

Koreografijo si sestavljamo sami, ideje prinesemo od doma in jih na treningu preizkusimo in dodelamo.

Trening imamo trikrat tedensko, vendar ker smo klepetavi, včasih preveč časa porabimo za klepet. Trening pa je za nas tudi sprostitvev po napornem šolskem dnevu, tu privre na dan vsa energija, ki je v nas. V skupini nam ni nikoli dolgčas, med seboj se dobro razumemo in tako kot vsi tudi radi zabavamo. No ja, včasih se na koga tudi razjezimo, še posebej če ne posluša in dela nekaj po svoje. Navijaštvo je precej nevarno in, ko se trenira ali nastopa, je treba pač biti z glavo pri stvari.

Navijaštvo je naš hobi, vendar s tem, da je skupinski šport postane tudi naša obveznost, ki nam ni odveč, ker to radi počnemo. V Ajdovščini navijaštvo še ni uveljavljeno in veliko ljudi nas gleda postrani. Mi pa bomo pri navijaštvu vztrajali, konec koncev je vsak začetek težak.

Urška Černigoj

In kako se med samimi dekleti počuti Domen, specialist navijač?

Navijaštvo mi je vedno šlo dobro od rok, pa naj si bo pred televizijo, na tribunah, ob igrišču. Iz radovednosti sem hotel poskusiti še navijanje na igrišču. Tu pa se je pojavilo nekaj ovir, zlasti, kako začeti, kje se lahko prijavim. Naša profesorica športne vzgoje in vodja navijačic, gospa Lavrenčič, me je povabila, naj poskusim nastopati v navijaški skupini. Brez daljšega premisleka sem povabilo sprejel. Kot vsak začetek, je bil tudi ta težak, vendar so mi bile v podporo soplesalke - ducat "brhkkih" deklet, pri katerih ne moreš in ne smeš pokazati nobenih znakov utrujenosti ali pomanjkanja moči.

Zahvaljujoč svoji vztrajnosti in potrpljenju soplesalk uživam pri delu, sem namreč edini fant med njimi (in še vedno nezaseden) in mi je navijaštvo prišlo že v kri. V svoji koži, kakršna koli že je, se sedaj počutim odlično prav zaradi te zvrsti plesa. Zlasti mi je všeč občutek veselja na licih soplesalk, ob podvigih, pa naj bodo majhni ali veliki. Navijaštvo me je naredilo na šoli bolj prepoznavnega, saj me sedaj spremlja marsikateri prijazen pogled. Postal sem NEKDO in zahvala gre N.A.N.U - ju, katerih član sem.

Domen Kovač, 2.c

::: Comenius :::

Letošnje šolsko leto se je na naša šola vključila v mednarodno sodelovanje v projektu Evropske skupnosti Comenius.

V projekt se vključujemo prvič, in sicer na povabilo gimnazije Jean Victor Poncelet iz Saint-Avolda, mesta v francoski Loreni. Gimnazija je regijski center s 1800 dijaki, v projektu pa bo sodelovalo 10 do 15 dijakov z vsake šole. Gre za projekt, katerega cilj je motivirati mlade za učenje tujih jezikov in izboljšati njihovo sposobnost sporazumevanja. Projekt podpira jezikovno raznolikost v Evropi. Tako bodo naši dijaki, tudi s finančno podporo Evropske skupnosti, spoznavali osnove francoščine, francoski dijaki pa bodo spoznavali osnove slovenščine. Skupaj bomo izdelali tudi raziskovalno nalogo v angleščini.

Ob petkih sedmo uro se dijaki 2. letnika srečujejo pri prof. Sonji Škvarč in se učijo francoskega jezika. Najprej jih je profesorica naučila, kako se predstavimo in povemo svoje ime in kaj več o sebi, svoji družini, naših različnih interesih. Spoznali so številke in zelo zanimivo je, da francoščina sploh ne pozna besede za številko 90, ampak to povedo drugače, z računanjem: $4 \times 20 + 10$. Pri delu bodo spoznavali naravne in kulturne znamenitosti obeh regij.

Šola, s katero bo potekala izmenjava, je v kraju Saint-Avold, ki je zelo blizu francosko-nemške meje. Šola je postavljena rahlo izven mesta, ki šteje 20.000 prebivalcev. Glede na naše razmere je zelo velika, saj jo obiskuje 1800 dijakov in šteje okrog 250 zaposlenih, vodijo jo kar trije: ravnatelj in dva pomočnika. Šola ima centralni floris, na sredini je dvorišče, okrog pa pet stavb, ena od teh je telovadnica.

V začetku je bilo kar veliko navdušenih dijakov, kasneje pa so nekateri obupali, saj učenje jezika ni tako enostavno poleg vseh drugih obveznosti, ki jih dijaki imajo.

V letu dni se bodo gotovo dovolj naučili francoskega jezika, da se bodo dobro razumeli z dijaki iz Lorene za naše skupno delo. Pričakujemo, da bodo tudi oni osvojili nekaj znanja slovenščine.

::: Vhod v gimnazijo Jean Victor Poncelet iz Saint-Avolda :::

V okviru te izmenjave bodo potekale različne dejavnosti in celo šolsko leto bomo izdelovali projektne naloge v treh jezikih: angleščini, francoščini in slovenščini na temo "Vidiki dijaškega življenja na dveh šolah v Evropi".

Profesorji obeh šol so že pripravili zanimiv program našega dela in srečanja. V naše delo bo vključena tudi izmenjava dijakov. Naše francoske kolege pričakujemo marca, mi pa jih bomo obiskali maja 2003.

Upamo, da bo naše sodelovanje v projektu uspešno in da se bomo ob delu tudi zabavali in veliko naučili za življenje.

Košarka

Zgodilo se je 4.4.2002

Končno nam je uspelo! Vsa štiri dolga leta, kar jaz hodim na to šolo, smo se mučili in naprezali, pa nam bogovi nikoli niso bili naklonjeni, toda letos se nam je nasmehnilo. Prišli smo neposredno v osmino finala košarkarskega tekmovanja med srednjimi šolami. Na nek način se mi je dozdevalo, da bomo tudi letos nadaljevali tradicijo, saj proti dobro uigrani ekipi Gimnazije Jurij Vega iz Idrije ne bi imeli nobenih možnosti. Vendar se je zgodilo! Po telefonu so se opravičili za izostanek in nam tako dali veliko mero upanja, saj sta nas sedaj čakali še dve ekipi: Škofijska gimnazija iz Vipave in Tehnični šolski center iz Nove Gorice. S Škofijsko gimnazijo po pričakovanjih nismo imeli težav in smo jih po poštenu tekmi (zlahka) premagali, saj imajo reveži le tri res izurjene igralce, ki pa ne morejo delati sami. V tej tekmi smo se ravno ogreli in ugotovili, da bo naša udarna peterka pretežno sestavljena iz mladih košarkarjev iz drugega letnika z zvezdo dneva Jakobom Koruzo na čelu.

Po tej igri smo si lahko malo oddahnili in precenili naše naslednje nasprotnike, ki so se borili z Vipavci. To so bili kar malo zastrašujoči zloglasni fantje iz Nove Gorice, ki po slovesu iz prejšnjih let, ko so nas kar nekajkrat izločili, ne izgubljajo radi. Naša se ekipa, z Jakobom na čelu, ni ustrašila. Neumorno smo podili nasprotnika po igrišču, mu zadajali rane in si lizali svoje.

Zdelo se mi je, da smo oslABLJENE Goričane držali v rokah vso tekmo, le zadnjih 5 minut me je stisnilo, po tem, ko je krivični (morda slabovidni) sodnik, s 5. osebno napako izločil iz igre našega Koruzo in smo na igrišču ostali brez igralca, ki bi lahko dajal koše, naš izkupiček pa se je usidral pri številki 65. Sovrag pa, ne bodi len, udari po nemočnem, se nam je začel nevarno približevati. Zanašali smo se le še na čas, ki v teh trenutkih kar nekako ni hotel teči. Tekma se je končala z dvema dramatičnima napadoma, v enem priznam, bi jaz skoraj za ____ tekmo in v zadnjem njihovem nam je sodnik spregledal foul nad njihovim najvišjim igralcem. Toda to je vse popolnoma nepomembno, važno je le, da je bil končni rezultat 65 : 62 nam v prid, da smo en dan manjkali v šoli, se, imeli "fajn" in da gremo naprej v četrtfinale.

Andrej Božič, 4. b

H Smučanje

Ko smo se v ponedeljek, 14.1.2002 prebudili v mračno jutro, nas je najprej čakala razdelitev smučī in potem dolga pot na Cerkno. Na cilju smo najprej obuli smučarske čevlje, si pripeli smučī in se s sedežnico odpeljali na vrh smučišča. Razdelili so nas v skupine in tako se je začel naš smučarski teden. Nekateri so prve dni bili več na riti kot na smučeh, drugi pa so svoje smučarsko znanje takoj uporabili in bili v najboljši skupini. Teden je hitro mineval in bilo je prav zabavno. Učitelji so nas preganjali, nas silili, da smučamo po strminah in nam govorili, kako naj pravilno smučamo. Ko smo tehniko že dovolj obvladali, smo imeli nekaj prostih spustov, potem pa so spet prišle vaje.

Najbolj zabavno je bilo pri kosilu. Takrat smo se vsi zbrali na enem mestu. Ni bilo pomembno, v kateri skupini si, pomembno je bilo le to, da smo si povedali, kaj vse smo počeli in kaj smo se novega naučili. Po kosilu so se nam odtajali prsti na nogah in rokah, pa še siti smo bili.

Skupine so vodili trije športni učitelji, trije dijaki in gospod ravnatelj. Zadnji dan je bilo najlepše vreme, vendar ga je pokvaril gospod Trošt s svojo kamero. Posnel je namreč vsakega posebej.

Vsi utrujeni od naporov smo se popoldne posedli na avtobus in si ogledali posnetke. Ko smo prišli domov, smo se zleknili na posteljo in zaspali. Kaj smo sanjali, pa naj ostane skrivnost.

Neda Cuder & Andreja Šulin, 2.č

FpFpFppp

KRST FAZANOV (leto 2001/2002)

Najprej bi se rad opravičil fazanom, ki niso bili krščeni. Vzroke gre iskati v pomanjkanju delovne krščevalske sile in pomanjkanju sredstev za nakup opreme. Če bo čas dopuščal in ob morebitni sponzorski podpori, pridete gotovo še na vrsto - šolsko leto je še dolgo, ne pozabite, da boste fazani do 1.9.2002, nekateri pa boste na žalost fazani še enkrat kajti krvni davek te gimnazije je neusmiljen.

Na prvi šolski dan smo se zbrali pred stavbo. Vsi smo bili veseli, najbolj mi četrtošolci - šefi na šoli. Ubogi fazani so mirno hodili po šolskih hodnikih, brez vsakega strahu, saj niso vedeli, kaj jih čaka. Med nami pa so potekala pogajanja kaj storiti. Nekateri so bili za to, da pustimo vsaj prvi dan fazane pri miru in začnemo s krstom drugi dan. Drugi smo bili bolj optimistični in smo se dela lotili takoj. Prej kot začneš, prej končaš, saj vemo, da se v šoli ne sme delati kampanjsko, ampak je treba delo čimprej opraviti.

Prve so na vrsto prišle fazanke. Hudič je, ker se ti žival upira, vseeno pa nam je uspel dober ulov. Fazanke smo zaprli v moško stranišče. Vse so kričale (ne vem zakaj, sklepali pa smo, da jim je vroče), zato smo jih malo ohladili pod vodo. Nekatero fazanko pa so bile še lačne, zato smo v vodo zmešali še malo sladkorja in moke - za prvo silo je bilo dovolj. Nekatero so prišle bolj na lahko skozi in so jo odnesle le z oznako F na čelu - morda še kje drugje. Na šoli pa imamo tudi nekaj pogumnih fazank. Bolj kot smo jih lovili, bolj so se nastavljale in bolj kot smo jih s flomastri obdelovali, več so nastavljale. Je pa res, da na mlado meso flomaster bolje prime, še posebej na telesnih izboklinah. Tak krst se je ponavljal prvih nekaj dni. Na šoli pa je nastal hud problem. Prve dni sploh nisi mogel na WCje, ti so bili polni fazanov, ki so se skrivali po vseh kotih šole.

Po približno enem tednu smo dobili opremo za krst. Za opremo se najlepše zahvaljujemo našemu zvestemu sponzorju M. K. 4.B. Dobili smo plezalni pas in čelado. Fazane smo zvezali in obešali čez stopnice, iz varnostnih razlogov smo jim na glavo posadili čelado. Kljub strogim varnostnim predpisom so nekateri učitelji zganjali paniko. Na primer prof. Jasna Budanovič Jerončič nam tega ni dovolila. Verjetno se je bala, da bi kateri izmed fazanov padel dol in poškodoval stopnišče. Delo smo kljub prepovedi nadaljevali, bolj skrito in v izmenah. Nekateri učitelji pa so krst z veseljem spremljali na primer prof. Brigita Slejko.

Na koncu smo priredili tekmovanje v vožnji samokolnice. Tekmovalci so se odlično odrezali in iskreno jim čestitam za pogum in vložen trud. Bili pa smo deležni tudi kritik s strani učiteljev kot tudi s strani ravnatelja prof. Lojzeta Likarja. Sam je tudi obiskal vse četrtošolske razrede, kjer je organiziral resno predavanje brez vsakega smisla, a razumeli smo ga kot nekakšno grožnjo. Zahteval je, da se krst ne izvaja več, če pa se že, naj bo na etični ravni. A vseeno groženj ni upošteval - saj je faca naš DIDI!

Tako, na kratko sem opisal krst. Mogoče sem kaj tudi pozabil, a nič zato.

V besedilu sem uporabil imena sodelujočih in imena profesorjev. Upam, da nisem spet kršil moralnih norm in da je vse napisano na etični ravni. Če se kateri izmed imenovanih ne strinja, pa naj me toži na upravnem sodišču. Zaradi varnosti bo ime ostalo tajno.

Avtor.

.:: aj, aj, aj ::.

V mesecu decembru smo se v uredništvu Izvira odločili dati tudi profesorjem možnost, da s svojimi pisnimi izdelki sooblikujejo šolsko glasilo Izvir.

V ta namen smo v zbornico namestili škatlo (ja, prav tako, kot ste jo sami imeli možnost napolniti z glasovnicami pri dežurnem učencu) ter profesorje prosili, da nam kaj zanimivega napišejo in morebiti razkrijejo svoje skrite talente.

Žal vse do današnjega dne nismo prejeli niti enega samega samcatega prispevka profesorjev, zato je prostor spodaj, vnaprej pripravljen za objavo prispevkov profesorjev, deviško prazen.

Uredništvo Izvira

Telovadnica, das Problem

Se še spomnite, kaj je najbolj pretreslo ajdovske dijake po 11. septembru?

Na šoli so že na začetku leta krožile govorice, da dva tedna ne bomo imeli športne vzgoje, ker naj bi pač nekaj popravljali. Vprašanje, ki se je najbolj pogosto porajalo, je bilo: ali je sploh možno biti toliko časa brez telovadbe? Nekoga je skrbelo, da bo pozabil, kako se teče, drugi pa je bil vesel, saj se ves teden ne bo spotil in se mu ne bo treba umivati. No, preoblačenje prvega dne, ko naj bi imeli telovadbo, je potekalo po običaju, tako da smo spričo pomembnejših dogodkov na te govorice pozabili.

Takoj ko pa smo stopili na hodnik pred telovadnico, smo se čudili kupu nekakšnega lesenega materiala, ki se je nenadoma znašel pred nami, in ugibanja so se spet začela. Saj nihče ne more pričakovati, da bo ta les šel za kurjavo?

Potem pa nas je šolski hišnik obvestil (da se razume, povsem neuradno) o najhujšem scenariju, tako črnem, da je še najbolj črna barva ob njem sijala rožnato.

“KAJ ???” smo se spraševali, “Bomo zmogli dva tedna brez športne vzgoje?? Saj bomo vsi zarjaveli.” In ker ima hudič veliko mladih, ko jih ima, nas je bolj kot Bin Ladnov napad na WTC šokirala novica, da bomo smeli v telovadnico SAMO s čistimi telovadnimi copati. Vsi smo se spraševali, kako bomo lahko igrali nogomet brez našega najpomembnejšega dela opreme: visokih, usnjenih, spredaj okovanih “gojzarjev”.

Nastopili so tedni, ko smo vsi dobivali spremembe urnika, kjer je bila športna vzgoja brez izjeme zamenjana z bolj “prijetnimi” predmeti, kot so matematika, fizika in kemija. Ta čas je potekal še kar normalno, razen neobičajnega tekanja po hodnikih na začetku. No, to se je brez večjih izgredov umirilo. Opažali pa smo večje število manjših poškodb in veliko zadihanost učencev, ki so se brez počitka vzpenjali iz pritličja v drugo nadstropje.

Potem je prišel ta usodni dan, ko smo slavno telovadnico s prenovljenim podom smeli preizkusiti na lastni koži oziroma na lastnih podplatih. Ko smo v garderobah očistili našo obutev (nabralo se je za četrt kubičnega metra materiala - ravno pravšnja količina za zamašitev dveh stranišnih školjk in pisoarja), smo smeli vstopiti.

Izkazalo se je, da stvar v praksi niti ni tako slaba, saj so naša kolena pri igranju košarke veliko manj trpela. Vsekakor pa ne moremo mimo dejstva, da ta pod ni ravno najnovejši izdelek te vrste na tržišču (tu mislim predvsem na vzdržljivost materiala poda, saj so se že po nekaj dneh pojavile majhne udrtine v njem). Stanje glede telovadnice se je počasi popravilo tako, da so ure športne vzgoje že po nekaj dneh začele potekati po starem. Po znani zakonitosti, da vsaka šola nekaj stane, bodo tudi verjetno odgovorni v telovadnici drugič premislili, kdaj je pravšnji čas za prenavljanje prostorov, saj so verjetno imeli polna ušesa našega pritoževanja. Vprašanje, ki se pri tem poraja, je sledeče: zakaj so z deli v telovadnici začeli šele septembra, ko že poteka šolski pouk, ne pa v mesecu juliju ali avgustu, ko ni žive duše nikjer? Zaradi tega smo bili učenci oškodovani za cela dva tedna športne vzgoje. Ni kaj, ta poteza z mogoče ni bila ravno najbolj premišljena. Če pa so bili vzroki za prenavo v tem času druge narave (cenejša ali pa pomanjkanje delovna sile, dobavni roki poda, dopusti ...), se opravičujem upravnemu odboru za to izjavo.

Ob tej priložnost bi se rad zahvalil tudi tistim, ki čistijo garderobe za nami, saj morajo vsak dan pomesti kilogram in pol kamenja in zemlje, to pa seveda ni kar tako.

Tine Stegovec, 2.a

Kmalu po prenovi telovadnice je Izvir med dijaki povprašal o tem, kakšna se jim zdi nova telovadnica, nov protokol v zvezi s tem in pouk telovadbe nasplošno.

● Moti me, da profesorji z nami ravnaajo kot z mulci. Zdi se mi, če profesor obljublja nekaj, se mora obljub držati. Naša profesorica telovadbe se je ni, saj nam je na začetku obljubila, če nam ne bo všeč, da nam določenih vaj ne bo treba delati. Zdaj pa to besedo kar požira in se ne zmeni za naše predloge. Moti me tudi telovadnica, saj je umazana tudi če se mi preobuvamo. In zdaj še vprašanje: ALI SE TUDI PROFESORJI PREOBUVAJO? - po mojem mnenju NE!!! In še to: lahko bi vzgojiteljicam dali boljše garderobe od zaklonišča.

Če imamo nov parket, to še ne pomeni, da bi morali »spremeniti celo življenje« na tej šoli. Tisto kompliciranje z obutvijo je brezvezno. Resda je treba paziti, ampak ni treba pretiravati. Sploh pa ima parket pomanjkljivosti in tista modra barva je grozna. Sploh ne vem, zakaj so vsi tako ponosni na ta parket.

NE KOMPLICIRAJTE NAM ŽIVLJENJA!!!

Veliko dijakov se pritožuje nad pravili v telovadnici, saj ob vseh knjigah, zvezkih in obleki za telovadbo ne moremo nositi še telovadnih copat (je premajhna in pretežka torba). Pritožbe imam tudi nad slačilnico, ki jo uporabljamo pri plesnih, saj je še manjša kot "zaklonišče".

Ni mi jasno zakaj moramo prinašati s sabo dodatne superge, ko je parket, kljub temu da je nov, prav tako prašen in tu pa tam se znajde drobec peska. Ves parket je kljub novosti podrsan. Da bi se vsaj vsi držali reda, ne pa samo nekateri!

Glede telovadnice: ne moti me to, da moramo nositi čiste copate s seboj, saj s tem delamo sami sebi korist. Je pa kvaliteta parketa zares slaba in je slabše kot prej. Morali bi imeti vsak svojo omaro za opremo. Moti me tudi zamujanje profesorice, saj imamo potem samo pol ure telovadbe.

In kaj pravijo profesionalci - športniki?

Mislím, da smo ta parket v dvorani zelo potrebovali, prejšnja masa vsekakor ni bila primerna za športne namene. Vendar pa je tudi nekaj slabega pri tem parketu in sicer to, da bomo morali nanj zelo paziti. Stara podlaga je zelo škodila kolenom in hrbtu, zdaj pa so težave odpravljene, saj je parket veliko boljši kot plastična masa. Seveda tudi ta parket ne bo več in bo čez par let prav tako uničen. Vsi bomo ponovno čakali na novega.

Slaba stran parketa se pokaže predvsem v veliki dvorani, kjer so goli. Teh golov se ne bo dalo premikati, ker bodo pritrjeni.

Že ko vidiš, da je podlaga, kjer tekmuješ, lepa in kvalitetna, te to pritegne in bolje igraš. Dijaki in dijakinje smo sicer nekoliko razočarani, ker se moramo preobuti v športne copate, vendar smo za obnovo lahko hvaležni, saj ne bomo imeli več težav s poškodbami.

Če imamo v obeh dvoranah parket, bi morali imeti v

mali semafor. Škoda, ker nimamo športne vzgoje v veliki dvorani, saj bi tam imeli veliko več možnosti za športne aktivnosti.

Parket so obljubljali že nekaj let prej in lahko smo srečni, da se je to končno zgodilo.

Glede novega parketa so mnenja prav gotovo deljena. Nekateri menijo, da je to velika pridobitev, drugim pa je bila prejšnja podlaga v športni dvorani veliko bolj všeč.

Prvo kot prvo se mi zdi, da so pri polaganju parketa nekoliko zavlačevali in nas prikrajšali za kako uro ali dve športne vzgoje. Mislím, da so ga polagali več kot en teden. Nato so napisali okrožnico, naj bi se odslej vsi dijaki in dijakinje ob vstopu v dvorano preobuli v športne copate. Poudarili so tudi, da se bo to zelo strogo preverjalo, vendar so obakrat ustrelili v (zelo, zelo) prazno. Še nikoli nismo opazili, da bi profesorji športne vzgoje kdaj preverjali obutev, zato verjamem, da še vedno veliko dijakov in dijakinj tega predpisa ne upošteva.

Ne vem, kako so lahko pričakovali, da bo parket ostal čist. Že drugi dan je bil namreč poln črt, danes pa jih je že toliko, da jih sploh ni več mogoče ločiti.

Ko že toliko govorimo o tem "parketu", moramo povedati še tole; slišati je bilo, morda je res ali pa ne, da to sploh ni parket, ampak nekaj drugega. Vendar, če je parket, ga niti polakirali niso.

Ko hodiš po njem, imaš občutek, kot da bi bila pod njim plast zraka in bi se nekoliko udiral. Dokaj zanesljivi viri - stranski opazovalci športne vzgoje, so to ugotovitev potrdili. Še več, udiralo naj bi se kar za kake tri centimetre ali več. Kdo bi si mislil! Tudi žoga se zaradi tega nekoliko čudno odbija, morda pa le nismo navajeni.

Ne smemo pa govoriti le o slabih straneh, saj ima parket tudi mnogo dobrih. Že tisto "udiranje" je verjetno pozitivno. Zdaj je možnost poškodbe ob pristanku na tla veliko manjša (sum je preverljiv pri profesorju fizike).

Tudi samo dejstvo, da so se odločili za prenovo športnega objekta, govori v prid parketu. Ne le podlaga, kar cela dvorana izgleda sedaj nova, s koši vred (morda so tudi koše nekoliko popravili).

Navsezadnje pa je tu še nova mreža za odbojko. Morda jih je v nakup prisilil nov parket ali pa so le izkoristili priložnost za to. Vsekakor je ta mreža boljša in ličnejša od stare. Preseneča me le, da so luknje za stebre naredili šele čez nekaj časa in ne takoj po obnovi. Vse to pa nič ne pomeni moškemu delu dijakov, saj pri športni vzgoji tako ali tako igra le košarko in nikoli odbojke. Včasih gremo sicer tudi v fitness, vendar se celemu razredu z mano vred zdi tam še najbolj dolgočasno.

1,2,3, poklon!

14.12.2001 sva se s sošolko odpravili na 5. plesne vaje za letošnje gimnazijske maturante (idejo za to nama je dal eden izmed njih). Trajalo je kar nekaj časa, da so se vsi zbrali in tako začeli.

Najprej so ponovili počasni valček in ob tem so naju nekateri posamezniki spravili v smeh. To bi morali videti: imeli so lesene noge, drug drugemu so mazali čevlje, spotikali so se, eden je celo padel po tleh (saj ne rečem, da mi čez dve leti ne bomo takšni-najbrž bomo še hujši). Drugače pa so plesali res dobro, le tu pa tam so naredili kakšno smešno napakico. Na začetku so se skoraj vsi, v veliki večini fantje, pritoževali, da jih ne smem snemati. Nekaj jih je celo zagrozilo, seveda za hec, da bom imela črno oko, če bom še vedno snemala. Ščasoma so se tudi temu privadili, vendar je vsake toliko časa komu postalo nerodno in spet sem bila kriva in poslušala njihove grožnje.

... BEFORE ...

Nato so se začeli mučiti s četvorko, ki jim ni šla še najbolje, saj je niso veliko vadili, vendar so se trudili in na koncu je že bila malo podobna četvorki. S četvorko so se mučili kar nekaj časa, zraven so se tudi smejali, saj so se gledali kakšne napake delajo. Končno pa je prišel čas za res zaslužen odmor, zato so šli s "plesišča", se oblekli in šli v temno in zelo mrzlo noč.

... AFTER ...

Po približno desetih minutah so vsi začeli počasi in zaspano hoditi na "plesišče". Do konca 5. plesne vaje sta jih ločila le še pravilno zaplesana ča-ča-ča in valček. Ča-ča-ča so najprej dvakrat ponovili, nato pa so ga odplesali, kot je učiteljica od njih pričakovala. Za konec pa so odplesali najprej počasni in nato še hitri valček. In končno so sledile besede učiteljice: »Se vidimo naslednjič!«. S tem so se vaje končale in nekateri so odšli domov.

Za konec pa moram povedati še to, da so gimnazijci plesali bolje kot sem za začetku pričakovala in upam, da bomo vsaj pol tako dobri kot so bili oni, ko bomo tudi sami pred enako nalogo.

Valentina Hajdinjak, 2.č

114 DEVIC

Pred kratkim sem gledal film, kjer je Alah samomorilcu obljubil, da bo prišel v nebesa in imel 70 devic, če se obda z bombami in se razstreli v množici. Ja, Alah si bo moral najti novo službo, mi jih imamo 114!

Vsak, ki sliši, da sem na vzgojiteljski, reče najprej: »Vau, kolk punc je tam!?«. Ko pa sliši, da sem v domu s 114 puncami, pa ponavadi zaslišim: »Vaaauuuuu, veš kaj bi jaz tam počel!«. Prijatelj moj nič ne bi mogel narediti! Vsem moškimi oziroma fantičkom se zdi to raj, ko pa spoznaš, kako punce skupaj držijo in ne moreš pogledati niti enega filma, je to pekel. Kot predstavniki moškega spola naj bi veljali več, a smo že nekaj let v realnem svetu enakopravni z ženskami.

V domu pa je stvar nekoliko obrnjena. Glavno besedo imajo punce, če se upreš, te skoraj dobesedno pohodijo. Prednost imajo torej dekleta, toda na to smo že navajeni. Vsekakor pa je to najboljši kraj za spoznavanje notranjosti žensk. A veste koliko različnih karakterjev je tukaj? Mali milijon in če se ne prilagodiš vsaki, si ople! In kako nam v domu to uspeva? Imamo dve možnosti: prva je ta, da si tiho in gledaš v tla, druga pa, da se vsaki smehljaš in ji daješ vtis, da je najlepša in najboljša bejba na svetu.

Nekateri niso prav nič nedolžni, pa da ne boste mislili, da sem pokvarjen! Mislim sem nedolžni po karakterju in takim se je najboljši izogibati v velikem loku.

Kiko

Za tiste, ki ga še ne poznate - Kristjan Gregorc iz 4.a. Dijak svoj prosti čas preživlja z glasbo. Vendar ne tako, kot vsakdo izmed nas, ne, Kiko glasbo piše SAM in jo tudi izvaja na klavirju.

Je po novoletni prireditvi, kjer je Kiko tako kot lani zaigral eno svojih klavirskih mojstrov, še kdo poleg mene dobil idejo, kako imenitno bi bilo Kikota poslušati doma, na kavču? Da? Ker smo želeli, da bi bil letošnji Izvir nekaj boljšega kot lani, smo se v uredništvu skupaj odločili, da Kikota posnamemo in izdamo CD. Ja, prav ste slišali, izdamo CD. Snemali smo "na skrito" v prostorih šole s pomočjo računalnika. Za pomoč in izvedbo snemanja se zahvaljujem:

- Kristjanu - Kikotu, 4.a: brez tebe in tvojega talenta tvoje glasbe sedaj ne bi mogli poslušati. Nadvse lepa hvala, ker si bil za nas pripravljen žrtvovati svoj čas.
- Tomažu Lozeju, 4.b: brez tebe, tvojega Cliota in znanja ter neizmerno potrpežljivosti ne bi nikoli pripeljali opreme do šole in posneli teh sedem skladb... Zares hvala!
- Ravnatelj g. Alojzu Likarju, ki je dovolil uporabo šolskega klavirja za potrebe snemanja. Hvala!
- In vsem ostalim, ki ste nam bili v moralno oporo ...

Kristjan je za vas k vsaki skladbi napisal še kratek komentar, da se boste lahko v njegovo glasbo resnično poglobili. Vrstni red skladb je enak kot na CD-ju.

Upam, da boste ob poslušanju uživali!

Tine Tomažič

1. FALLING IN LOVE

Pesem je nastala nekega zimskega popoldneva. Prikazuje ljubezensko čustvo do dekleta, ki vsakemu roji v glavi. Začne se čisto nedolžno, kot jasno nebo pred nevihto in preraste v majhno nevihto čustev, ki so v srcu in ne morejo priti na dan ...

2. MY TRUE LOVE

Po dolgih letih pridem do spoznanja, da je moja prava ljubezen črno-bela garnitura tipk.

3. SOMETHING ABOUT CLASSICAL EXPERIENCE

Spomini na glasbeno šolo, spomini na dolge ure, ki sem jih prebil pred klavirjem in vadil nekatere zame tehnično nepomembne mojstre klasične glasbe ...

4. SCHOOLGIRL'S FANTASY

Misel na dekleta, ki se zaljubljujejo v modele z lepo skorjo, pod njo pa sahara, brez ljubezni in vode, brez katerega se ne da živeti.

5. NEVERENDING STORY

Zgodba brez konca, občutek lebdjenja, življenje brez vseh skrbi, ljubezen, veselje, radost, za katere nočemo da se nikoli ne končajo ... a pride čas, ko se vse konča, in pademo v brezna, v katerih ni nobene lestve ...

6. REAL THOUGHTS

Zveni znano, a ni znano ... občutek samozavestnosti, notranje popolnosti, ki vodijo v eno pot ... in ta pot se konča pred mojimi vrati ...

7. AFTER THE RAIN

Neko popoldne sem opazoval nevihto ... Bilo je božansko. Po orkanu vidiš živali, kako pridejo iz zasilnih zatočišč in se komajda plazijo po namočeni zemlji ... Opazujem kapljice, kako se nabirajo na robovih listov ... in padajo in padajo na zemljo in tu naprej v podzemlje na drugo stran sveta ... v nov svet ... ki naj bi bil popolnejši ...

IZVEDELI SMO...

JOGA

Beseda joga pomeni združitev duše posameznika z vesoljstvom ali Bogom. Je ena izmed tehnik sproščanja, je pa tudi starodavno znanje, katerega začetki segajo v čas nastanka indijskih svetih spisov, ved.

Joga ni religija, ampak življenska filozofija. Uči, da smo ljudje duše, ki jim je cilj združitev z Bogom. Kar nas odvrta od Njega pa je naša karma, naša dejanja. Naše sedanje življenje je rezultat naše karme iz prejšnjih življenj. Nesrečni smo, ker smo izgubili vero v Boga, stik z Bogom, stik z nami samimi in ker več ne vemo, kdo smo. Joga ne sprejema ene religije kot pravilne, ampak uči, da je treba spoštovati vsako. Uči, da je Bog le eden, da pa ima več različnih inkarnacij. To pomeni, da je prišel na svet kot v podobi različnih oseb, a z istim ciljem, to je pokazati pravo pot ljudem. Joga očisti in osvobaja duha.

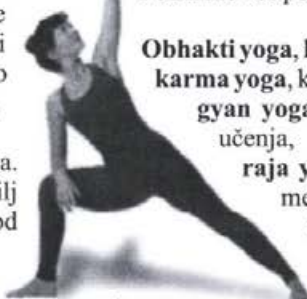
Rezultat tega je, da se počutimo umirjene in brez skrbi. Jogo lahko vadi vsakdo neglede na njegovo starost, kondicijo, zdravstvene probleme ali prepričanja. Vaja joge je dobra za zdravje; zmanjšuje fizične probleme, krepi hrbtenico in mišice, večja gibljivost telesa. Blagodejno deluje na mentalno zdravje, prinaša notranji mir in srečo.

Trening vključuje vaje, ki raztezajo mišice in vaje za pridobivanje moči. Vaje se osredotočajo na določene dele telesa, na tiste, ki so pogosto napeti: vrat, hrbet, hrbtenica, noge, boki. Med izvajanjem vaj je potrebno ostati pozoren na to, kako se izvaja, ker to povečuje koncentracijo. Vaje se imenujejo asame. Izvajati jih moramo po določenem vrstnem redu. To je potrebno, ker nekatere vaje krepijo mišice, ostale pa jih sproščajo, tako lahko dosežemo boljšo sprostitev. Pomembno je, da vadimo redno, in ne kako dolgo trening traja, dolžino treninga povečujemo postopoma. Pomembno pa je, da vaje izvajamo pravilno, in da je dihanje harmonično z vajami. Vsak, ki vadi, mora prilagoditi vaje sebi in vaditi po svojih zmognostih. Joga izključuje vsako tekmovanje, bodisi z drugimi bodisi s samim seboj.

Potrebno je vaje izvajati korak za korakom, da ne pride do poškodb. Joga je pot razumevanja in dejanj. Uči nas razumeti naša čustva, situacije v katerih se znajdemo, trpljenja in celotno naše zdravje. Kaže nam, kako stvari, ki jim pogosto pripisujemo veliko pomembnost, niso tako pomembne, resnično pomembni so ljudje.

Poznamo več poti joge:

Obhakti yoga, ki vsebuje veliko molitve,
karma yoga, ki pomeni pomagati drugim,
gyan yoga, ki pomeni učenje resnice preko učenja,
raja yoga, pomeni učenje resnice skozi meditacijo,
inhatha yoga, ki sestoji iz izvajanja..

Veliko pozornosti pri jogi namenjamo hrani, ker vse kar nekdo stori ali poje, vpliva na karmo. Če ima nekdo zelo slabo karmo, se v poslednjem življenju lahko rodi kot žival. Tako živali čutijo: zato joga ne odobrava mesa kot hrano. Seveda pa se vsak sam odloči, ali se bo odpovedal mesu. Uživati je treba zdravo hrano, zelenjavo, riž, mlečne izdelke in različne oreščke.

Za prispevek se zahvaljujemo **Tanji Kobal**, ki sicer ni dijakinja SŠ Veno Pilon. (Uredništvo)

MODA

Nimaš pojma, koliko zapravim za cunje! In potem odprem omaro in nimam česa obleči! To je komentar marsikatero najstnice, ko se začne debata o oblekah!

Ha, najbrž se to dogaja vsem. Oblečila silijo iz omare, ker so obešena tako zelo na gosto, vendar le z muko sestavimo vsaj dve kolikor toliko sprejemljivi kombinaciji. Najhuje pri vsem skupaj pa je, da se stvari naveličamo, in pri tem sploh ni pomembno, koliko smo katero nosili. Dovolj je, da jo gledamo v omari. In je ne moremo obleči, ker nimamo ustreznega puloverčka ali ustreznih čevljev. In tako naprej. Zdi se kot začaran krog, a naj vam prišepnem: ni še vse izgubljeno! Samo sistem potrebujete. To olajša večino stvari v življenju, tudi nakupovanje oblečil.

Trdna osnova je tisto, kar potrebujete najprej. Važen je "image". Okoli teh nekaj kosov se poslej vrti vse in, če si zato vzamete dovolj časa in energije, se bo problem s prepolno omaro neuporabne krame dramatično zmanjšal.

Pri svojih oblačilih pazite, da so kakovostna. To pomeni, da so natančno izdelana in iz dobrih materialov.

To je napeljevanje k zapravljanju, bi zastokala marsikatera mama, ki svojim nepotešljivim otrokom posoja kreditno kartico, ampak mame verjemite, tu res ni smiselno varčevati!

Ko imate nekako razvit svoj način oblačenja poskrbite, da so barve kar se da usklajene. Nato si lahko oddahnete, kajti odtod naprej že govorimo o trendih in sedaj lahko začnete brezglavo zapravljati za največje uspešnice sezone, ampak, lepo prosim, tokrat na lastno odgovornost. Jaz sem vas opozoril.

P.S. Pa še nekaj. Če se vam letos spet ne posreči, nikar ne obupajte, konec koncev oblačila ne kupujemo za vse življenje, mar ne?

Ivo, 5.e

Home Amateur Radio Ham Ham

Radioamaterstvo. Ste že kdaj slišali za radioamaterje? To smo ljudje, ki radi vzpostavljamo zveze po vsem svetu. Rekli boste: »Čudaško!« V svetu mobilcev, se na to niti ne spomnimo. Kaj pa je mobilcev? To je »škafca«, ki je sposobna sprejemati in oddajati istočasno. Torej je le radijska postaja!!

Korenine radioamaterstva segajo že več kot sto let nazaj. Odkritje radjskih valov je najprej izkoristila vojska. To je pomenilo razširitev bojišča še na radijske valove. Vojaški vezisti so doma sestavljali primitivne radijske postaje. Iz leta v leto so bolj in bolj dopolnjevali. Iz leta 1901 je znan prvi prenos podatkov med dvema celinama; Severno Ameriko in Evropo. Prvi širši razmah radioamaterske dejavnosti se je zgodil po II. svetovni vojni. Leta 1950 je bilo prvo svetovno tekmovanje. Od takrat naprej je potekal močan razvoj in komercializacija. Dandanes radioamaterstvo nudi širok izbor dejavnosti. Poleg vzpostavljanja zvez z govorom in Morsejeve abecede, so še zveze, ki temeljijo na računalnikih, tako imenovane »fuzzy modes«. Tudi radioamaterstvo združuje prijetno s koristnim. Tekmovanje, ki je najbolj razširjeno predvsem v vzhodnih državah Evrope, je Lov na lisico. Dobri

tekači se pomerijo v teku. Najbližjo kontrolno točko izsledijo s postajo in tečejo proti njej.

Med najbolj zanimivimi dejavnosti, ki jih radioamaterstvo nudi, so tekmovanja. Med njimi ločimo maraton tekmovanja ali sprint tekmovanja, ki trajajo 12 ur in vzdržljivostna tekmovanja, ki trajajo med 24 in 48 urami. Uspešnost posameznika ali ekipe pogojujejo dobra psihofizična pripravljenost ter tehnična opremljenost. Vsaki dve leti je WRTC tekmovanje, ki so kot male olimpijske igre. Cilj tekmovanja je, da se srečamo vsi; najboljši in malo slabši. Posebnost teh tekmovanj je ravno v tem, da nikoli ne poznaš svojih sotekmovalcev. Leta 2000 je bilo to tekmovanje v Sloveniji. Dve leti sta že mimo. Letos bo tekmovanje julija meseca na Finskem. Naj poudarim, da se v tekmovalnem radioamaterstvu družimo ljudje, ki imamo žilico do tekmovanja, ampak za razliko od ostalih tekmovanj, ne dobimo denarnih nagrad. Vsak, najsi bo konstruktor ali tekmovalcev, dela predvsem zase in za svoje lastno zadovoljstvo.

Herman Slokar, 3.b

Morda še niste vedeli

MATJAŽ TROŠT: - je turistični vodič, uči na ljudski univerzi v Postojni, pritrkava v cerkvi, lenari, hodi na Nanos, smuča, ...

URŠKA KREČIČ: - zлага puzzle, hodi na sprehode ...

TATJANA BATAGELJ: - ukvarja se s hčerko, hodi na sprehode, nakupuje, bere knjige, posluša glasbo, kaj dobrega speče, ...

MATEJA CEKET ODAR: - lenari, bere knjige, hodi na sprehode, peče in kuha, ...

BARBARA CIGOJ: - peče piškote, hodi na aerobiko, kolesari, po cele dneve kvačka, iz gline izdeluje svečnike, hodi na obiske in je tam tudi do jutra, rada hodi po trgovinah z oblekami in v kino, nabira gobe - jurčke, ...

IRENA ŠEN-VITEZ: - hodi ven s sinom, prebira knjige, potuje, ...

IZABEL JOVANOVSKA: - hodi na sprehode, v kino, gledališče, se ukvarja s športi, je rada v družbi, ...

Za vas zbrala:
Ema Šesek, 3.č

Samo za profesorje Samo za profesorje

Pred kontrolkami pa tudi za dijake

PERSEN - pomirjevalne kapsule

Lastnosti:

Deluje pomirjevalno na male možgane, dopušča možnost lažjega pomirjevanja z nasprotnim argumentom, zmanjša rosenje (švicanje), pri izbruhih (blažjih histerijah) za 37,5% in pri sestankih z ravnateljem za 27,5%. Pomaga tudi pri tipičnih nevrasteničnih in distoničnih simptomih, kot so:

Tesnoba

Razdraženost

Praskanje po glavi

Tresenje rok in nog

Odpravlja negativni vpliv na bližnjo okolico (bivalne prostore, učilnice, kabinete, laboratorije, amfiteater, zbornico, sprehajalne steze, sodelavce, ...)

Doziranje in uporaba:

Pri jutranji kavici ob naslednjih debatah:

-gospodarske teme (SLOVENIJA) 1 kapsula

-gospodarske teme (GLOBALNO) 2 kapsuli

-nacionalni interes 3 kapsule (Piranski zaliv + 1 kapsula)

-spremembe urnika 4 kapsule

-vodstvo SŠ Veno Pilon 5 kapsul (predinfarktno stanje)

-pravilna raba slovenskih besed 2 kapsuli

Ob kavici med glavnim odmorom:

Pri zgoraj navedenih debatah se doziranje zmanjša po potrebi od 1 do 2 kapsuli.

Nenapovedani sestanki, konference in govorilne ure 15 minut prej 2 kapsuli, med sestankom 1 kapsulo in po morebitnem zapisniku še 2 kapsuli.

Hramba:

Kapsule obvezno nositi v levem hlačnem žepu (spredaj), da so na primerni temperaturi $25,0^{\circ}\text{C} \pm 0,2^{\circ}\text{C}$. Negotovost izmerjene temperature je pri tem odvisna od standardnega odklona.

Opozorilo!

Starejši otroci zmanjšajo dozo za 33%

Slovenia

Letos je bila pri pouku angleškega jezika prisotna tudi asistentka, gospa Ines Rodela. Verjetno vas že zanima, kako se počuti pri nas, kar rada počne in kaj pogreša.

Sixteen years ago, I came on vacation to what was then Yugoslavia and became so enamoured with what I saw and experienced that I decided that one day I was going to live here. It took me six years to realise my dream but two month baby in tow I arrived in Slovenia in 1992.

My first experience of Slovenia was a small village on the Kras called Opatje Selo. When I came I had virtually no knowledge of the language or customs of the country and for the people of this village I probably seemed somewhat strange. I would wander around the village with my baby in a kangaroo type pouch and bravely, at least for me considering my accent, I would say "Dober dan" to whoever I saw. For the most part people were friendly or at least I think so because I had no idea what they said to me in response.

:: Toronto ::

I had come to Slovenia with a sense of adventure. The adventure of discovering what for me was a new land, a new culture, a new language. I was thrilled with the challenge of it all but I did not anticipate Opatje Selo. Having come from Toronto (population 2.5 million if you only count the city proper, 5 million if you count the immediate surroundings), I expected peace and quiet.

No such thing! Who could have expected that a church bell would be allowed to ring every fifteen minutes, 24 hours a day, seven days a week, 52 weeks a year? Having survived living alone in Toronto with its countless rapists, burglars, muggers and sexual deviants, I felt completely safe in Opatje Selo. Small town, everybody knew each other. What could happen? So I got into the habit, just like everybody else, of leaving my front door unlocked. Who could have expected that my privacy could be so boldly invaded by, of all people, the village priest? Does priesthood automatically bestow the right to boldly walk where no man would dare to uninvited?

For the most part I did not and still do not miss Toronto's shopping, theatres, night life or restaurants. For the most part. I do admit to the occasional irritation when I want something I know has been around for ages in North America only to be told in a condescending manner that it does not exist. I am, after all, the refugee from Canada which accounts for the condescending attitude. I also admit to the occasional wish to simply go window shopping or to a movie and the more than occasional wish for a library full of English books on every topic I could wish for

I have been living here for nine years and am still coming to know and to understand the Slovene people; the melancholy, the seriousness, the honesty to the point of bluntness. I am waiting though for the day Slovenes learn to queue up. I will mark that day on my calendar as a day to celebrate.

Whatever trials and tribulations the last nine years have brought me, I have come to love this country very much from its too short coast to its glorious Alps and I still have lots more of it to see and explore. And I cannot wait for what the future holds for me and my daughters here in Slovenia.

Ines Rodela

Vista!

Iz prve roke o tem kaj naj bi vista bila in kaj v resnici je.

Vista je v bistvu kulturni običaj. Začetki so že v preteklosti, namen je isti, spremenil se je le način. Vista poteka na dan, ko gredo mladi fantje na nabor. To so bodoči vojaki, ki tistega dne izvejo, v katero enoto vojske so razvrščeni. To je zadnji korak pred služenjem vojaškega roka. Je nekakšen prehod iz enega obdobja mladosti v drugo; biti vojak pomeni odrasti.

Včasih so na visto hodili s konjskimi vpregami, danes pa se po večini poslužujejo modernejših sredstev, a obstajajo tudi izjeme.

Z visto pa je povezana cela procedura, to ni kar "gremo", ampak je potrebnega precej dela. Seveda je celotno obdobje polno veselja (naravnega in "pripitega") in zabave. Priprava in izvedba viste pa se od kraja do kraja in iz leta v leto vsaj delno razlikuje.

Vse se prične, ko se je potrebno domeniti za traktor. Najbolje je, če imajo vse potrebno pri vistarjih doma, a vseeno je potrebno vprašati gospodarja. Ta pa gotovo v kleti ravno pretaka vino, sploh pa se je ob kozarčku rujnega lažje pomeniti o podrobnostih; pretakanje seveda lahko počaka. Za voz pa je seveda potrebno smrečje, za to se je potrebno domeniti z logarjem, da ga odkaže. Odhod po smrečje pa je zgodba zase! Potrebnih je čim več ljudi, da se bo čim več časa podiralo. Tukaj velja neka čudna matematika (se vidi da v šoli ni najbolj priljubljen predmet). Če zraven prištejemo še količine popite zlatorumene pijače in ker je sinus kota vpadne svetlobe ravno pravšnji, se vse skupaj zavleče pod noč. Sploh pa velja, da prej kot odideš od doma, kasneje prideš nazaj in ne spodobi se, da je vse narejeno že pred večerom.

No prvi dan intenzivne priprave je šel mimo. Tega dne se praviloma ne naredi še nič, saj je že pozno in po naporni poti in delu se je potrebno odpočiti. Za skupinski počitek je pravšnji najbližji hram z obilnim narezkom. V naslednjih nekaj dneh je potrebno vse to smrečje in smrečice pritrčiti na prikolico. Tu se zna pojaviti zopet isti problem s storilnostjo posameznika. Najprej so vsi ogreti za delo, a so tudi žejni, bogneđaj še lačni. Po določenem časovnem obdobju, ko se ti zazdi, da so žejo pogasili, pa se izkaže, da niso več navdušeni za delo... žejni pa še vedno.

Predvsem je potrebno, da se nekdo loti in potegne za seboj še nekaj drugih, kar je dovolj, da delo steče.

Zaradi občutljive narave prikazane fotografije smo se odločili za delno cenzuro. Hvala za razumevanje.

::: Družina pripravlja voz :::

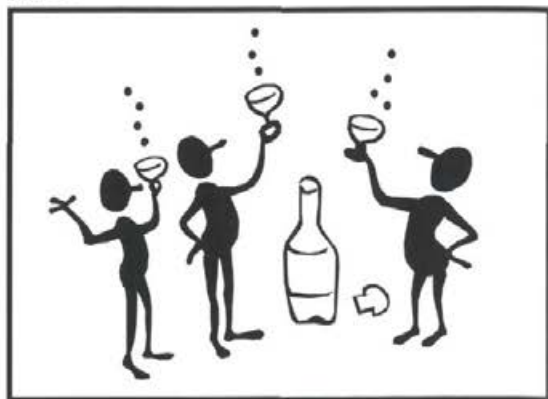
Na predvečer dneva D (oz. na prednoč) je potrebno preizkusiti še hupo, saj vemo, da še čisto navaden bicikel ne sme na cesto brez zvonca! Ker je to skoraj izredni prevoz, velikokrat oseb s posebnimi potrebami, je priporočljivo, da je hupa zamenjana s čim večjim številom čim močnejših izvorov zvočnih signalov, ki gredo kar najbolj skozi ušesa. Ko smo sedaj ugotovili, da vse dela, kot mora, je najbolje, da se utrujeni in izčrpani zaradi celodenskega dela, odpravimo spat, nabirat energijo v vsaj eno vinsko klet (odvisno od potreb). Ker zaradi žeje tako ali tako ne moremo več kot toliko spati, je najbolje, da počakamo jutra in vidimo, kakšno bo vreme, da bomo vedeli, kaj obleči. Verjemite mi, ena ura spanja je čisto dovolj!

Tudi druga fotografija ne bi bila primerna za vaše mlade oči.

::: Vesela družina na vozu :::

In tu je, dolgo pričakovani dan, prvič in zadnjič v življenju; še poroka je lahko večkrat! Dekleta še okrasijo voz z rožami in trakovi ter pripnejo vistarjem nageljčke. Odhod mora biti dovolj zgoden, da se lahko ustavimo še v prvi gostilni in se pokrepčamo - po prvih litrih pijače prija kavica. Sedaj pa pride bistvo; prihod pred komisijo. V opozorilo bodočim vistarjem: ne sekirajte se, če vas

prime panika, ko ne boste vedeli kam bi se postavili pred komisijo, ker tam gotovo sedi vsaj 30 ljudi. Končno vojak! Po vsem tem trudu, ki ste ga za to vložili in po prenehanem strahu, da bo v knjižici pisalo "nesposoben", imate pravico, da to zapijete. Ker imate sedaj še vsaj celo popoldne časa, se lahko vozite po okoliških vaseh in opazujete žejne kmete, ki delajo na polju; vi pa lenarite in pojete . . . ter pijete.

::: Da se vam vsaj malo oddolžimo za cenzurirani fotografiji, objavljamo risbo izvirnega uradnega ilustratorja z naslovom "Vista" :::

Pa je tu naslednji dan, ali pa je to še dva dni prej in ste vse to le sanjali? Ne! Mačke pod oknom vam mijavkajo, da je vista mimo. Potem pritrdijo še vrata, ki vztrajno trdijo, da so enako široka, čeprav vi točno veste, da lažejo, ker vaša glava na noben način ne gre skozi. Ni kaj, vista je mimo in vaše ne bo nikoli več, spomine pa lahko obujete z naslednjo generacijo, čeprav se čas počasi izteka. S poklicno vojsko nabora ne bo več in tako bo padel v pozabo še en narodni običaj.

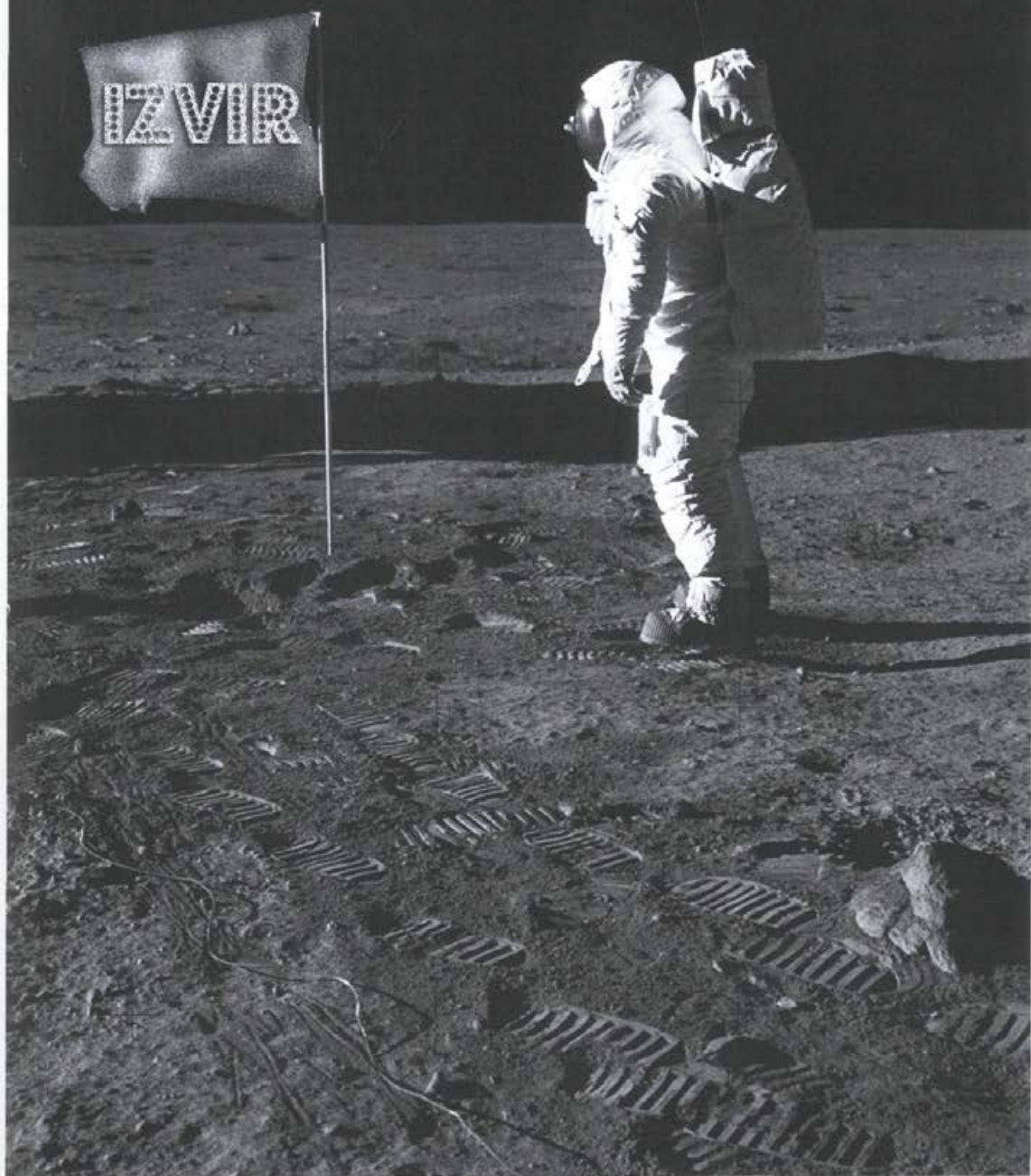
Vsaka podobnost z resničnimi osebami je zelo verjetna. Če se kdo, ki je že bil na visti vsega tega ne spomni, pomeni to le eno: ni imel dovolj kondicije in je omagal; vaja dela mojstra!

Tomaž

REPORTAŽE

I Raziskovanje plazu

Dijakinje 4.b letnika so si s pridnim delom prislužile prvo mesto na tekmovanju raziskovalnih nalog v vse-slovenski konkurenci. V nadaljevanju preberite kako jim je to uspelo in kaj so za nagrado iztržile.

"Smo Deana, Nana in Jana iz SŠ Veno Pilon Ajdovščina." Tako smo nekako začele s predstavitvijo naše raziskovalne naloge, z naslovom Plaz pod Čavnom.

::: Dekleta na podelitvi priznanj v Cankarjevem domu :::

Na prošnjo ge. prof. Irene Šen Vitez, ki je bila tudi naša mentorica, če bi bil kdo pripravljen delati raziskovalno nalogo na to temo, smo se kaj hitro odzvale, saj je bil plaz takrat praktično tema vsakega pogovora. Misel, da bi o tem izvedele še več in to od strokovnjakov ter samo terensko raziskovanje na plaz, nas je še bolj navdušilo.

Skupaj s profesorico smo izdelale načrt in raziskovanje se je začelo.

Najprej smo le zbirale podatke, morebiti že obstoječe v knjižnicah in tiste čisto nove iz štaba civilne zaščite in drugih virov. Prvič smo se tudi same soočile s plazom. Občutek, ko stojiš ob njem, je nekaj čisto drugega od tistega, kar prebereš v knjigi. Na poti na plaz smo že dobile prvi "žrtvi" naše raziskave, to sta bila dva geologa, ki smo ju zasule z vprašanji. Raziskovanje smo nadaljevale v štabu civilne zaščite v Ajdovščini, kjer nam je poveljnik CZ g. Igor Benko z veseljem posredoval pomembne podatke, ob tem pa je še dodal veliko fotografij, ki so bile poleg naših tudi vključene v nalogo, kart, poročil, skic, ... Poleg tega nam je omogočil tudi prisostvovati pri pomembnem sestanku, ki se ga je udeležil tudi najbolj priznani geolog g. Mihael

Ribičič. Tako smo dobile dovolj podatkov, ki jih je bilo sedaj treba spraviti v nalogo.

Delo smo si razdelile po poglavjih, tako je npr. Nana pisala o plazovih nasploh, vzroke za njihov nastanek, posledice, njihovo zgradbo, delitev, ..., Jana se je osredotočila na podnebje, ki je bil eden glavnih krivcev za nastanek plaz, sama sem pa pisala o plaz, njegovih razsežnostih, posledicah, sanaciji, ... , skupaj pa smo oblikovale uvod, povzetek, razpravo, zahvalo in še ostalo potrebno, seveda vse pod očesom naše mentorice. Naloga je počasi, skupaj s prilogami, začela dobivati svoj končni izgled, čas regijskega tekmovanja v Idriji pa se je bližal.

V Idriji se je zbralo kar nekaj nadebudnih raziskovalcev na različnih področjih. Seveda smo najprej pogledale konkurenco. To so bili Kamničani, ki so raziskovali slapove v Kamniški Bistrici. Njihova pripravljenost in zaloge plakatov (ki so se na koncu izkazali za slab pripomoček pri predstavitvi, saj komaj kdo v dvorani vidi, kaj piše na njih) so nam kmalu vzele še zadnjo zalogo samozavesti. Vendar, ko smo prišle na vrsto in začele s predstavitvijo, je ves pesimizem izpuhtel in nalogo smo zelo dobro predstavile, poleg tega pa

smo še na vsa zastavljena vprašanja komisije, katerih smo se najbolj bale, znale odgovoriti. Sledila je ura napetosti in nato razglasitev. Držeč se za roke, smo čakale na rezultat in ravno pri našem področju so zavlačevali, saj sta se nalogi razlikovali za borih pet točk. Vendar zmagale smo! Vse neprespane noči, ko že nisi vedel, kje si doma,

::: Deana na Madžarskem :::

saj smo večino dni preživele pri Nani, vse delo se je izplačalo. Prejele smo diplomu in knjižno nagrado in seveda vstopnico na državno prvenstvo v Ljubljani.

Do takrat smo imele še cele počitnice, da se dobro pripravimo in mogoče kaj še popravimo. Največje preglavice nam je delal plaz, ki se ni hotel ustaviti in so se njegove razsežnosti spreminjale iz tedna v teden. Dobile smo še novejša fotografije, naredile nove prosojnice in začrtale nove karte. Dan pred tekmovanjem smo šle še enkrat na plaz in tako sem

tudi izpolnila zaobljubo ob morebitni zmagi v Idriji. Bile smo pripravljene.

28. septembra smo odšle v Ljubljano, kjer smo se raziskovalci vse Slovenije zbrali v Cankarjevem domu. Tokrat je bilo občutno več konkurence, vendar s tem sorazmerno tudi več samozavesti, saj smo vedele, da nastopamo z dobro nalogo.

Razdelili so nas po Ljubljani po področjih, ki so jih naloge zajemale. Tako smo v naši dvorani prišle s predstavitev na vrsto četrte. Komisija je bila zelo prijazna in ob njej smo se lahko počutile sproščeno, čeprav treme tu ne gre zatajiti. Predstavitev je stekla gladko in sledila so vprašanja komisije, ki so jo tokrat predstavljali pravi poznavalci; priznani geografi. Njihova vprašanja in naši odgovori pa so bolj zveneli kot pogovor znancev na ulici. Vse sproščeno, z jezika so se naši odgovori in naša mnenja kar stekali. Predstavitev smo odlično izpeljale, kar je potrdil tudi samozavesten in ponosen nasmešek naše mentorice.

Razglasitev je bila v Cankarjevem domu po kakih štirih urah živčnosti in vprašanju "Kaj pa če...?", po drugi strani pa tolažečih besed, da smo vseeno zelo dobro opravile. Sledila so področja in tu je bila geografija, naše področje. Vsi so razglasili rezultate od tretjega do prvega, le pri nas ne, tako da nismo prav vedele, na zmago pa vseeno nismo računale. Na oder ni bilo nikogar in po vprašanju iz mikrofona: "Kaj so se Ajdovke ustrašile?" smo v popolni vznemirjenosti odhitele po nagrado. Zasuli so nas s knjižnimi nagradami, diplomu in tridnevni izletom v kraj, ki so ga izdali kasneje. Poleg tega so

::: Pešta :::

vključeval ogled, prestižni hotel, večerji v tipični madžarski restavraciji, imenovani čarda, s tradicionalnim plesom in glasbo, seveda prevoz, organizirano vodstvo in obilo zabave.

Odšli smo iz Ljubljane. Šli sva le Jana in jaz in že takoj sva dobili zabavno družbo štirih Ljubljančank; Martina, ki je zmagala pri umetnostni zgodovini, Anja, ki je z najštevilnejšo konkurenco pometla pri zgodovini ter Majda in Gaja z zmago na področju sociologije. Ves čas smo bile nerazdružljive in dovolj je bila že prva nepresporna noč, da smo spoznale življenjsko zgodbo vsake.

Mesto me je popolnoma začaralo, predvsem stari del, Pešta. Kot privrženka zgodovine me je očarala bogata zgodovina mesta, z vsemi znanimi stavbami. Najbolj me je očaral parlament ob Donavi, pa Citadela, s svojim "kipom svobode", od koder je pogled nad mestom nepozaben, Štefanova cerkev, ki bi jo bilo tudi škoda spregledati, ... Večerje v čardah pa so res nekaj posebnega. Hrana je okusna, morda za naše razmere malo preveč pikantna, sladokuscev pa nikoli ne pusti na cedilu, saj je končna sladica obvezen del obroka, da o kvantiteti hrane niti ne govorimo ... Obisk tržnice ali sejma tudi ne sme biti izpuščen. Prevladujejo doma izdelani izdelki, predvsem iz lesa, izmed katerih vedno prevladujejo popisana jajca, ki naj bi bila tudi nekakšen simbol Budimpešte. Najlepša pa je Budimpešta zvečer, v soju nešteti luči in upravičeno nosi naziv najlepšega mesta ponoči.

Trije dnevi so kar prehitro minili in z novimi prijatelji smo si imeli še toliko povedati. V stikih pa sem ostala tudi s člani naše komisije, geografi, ki so bili kar ponosni na naju z Jano in nama vedno postavljali nova vprašanja o plazu in našem delu.

Tako bi lahko povzela naše raziskovanje od samega začetka, mimo obeh tekmovanj, pa vse do zaslužene nagrade v Budimpešti.

Naše delo je sicer končano, vendar plaz še vedno plazi naprej ...

Decana Kodele, 4.b

::: Donava in Madžarski parlament :::

našo nalogo tudi izbrali za objavo v geografski reviji *Obzornik*, okrog pa so tekali novinarji s fotoaparati. Nepozabno!

Nismo se mogle pomiriti, vendar zakaj bi se, to so bili naši dnevi. No, pomirjenju je sledilo novo presenečenje, in sicer obljubljen nagradni izlet na Madžarsko, v Budimpešto in okoliš za tri dni, ki je

Amsterdam

Pomislite na Nizozemsko. Tulipani? Res je, Nizozemska je največja izvoznica rož na svetu. Kaj pa Amsterdam? Droga in prostitucija? Tudi to je res, a vendar Amsterdam premore še mnogo več.

Ena izmed njegovih značilnosti je njegova nadmorska višina, ki znaša -5,5 m. Se pravi, da gre za depresijo, nikakor pa to mesto ni depresivno. Amsterdam je živahna in barvita prestolnica, primerna tako za žuranje kot tudi za tiste, ki so Amsterdam obiskali z namenom, da bi kaj videli. Mi smo želeli oboje in to tudi videli. Na koncu smo Amsterdam razdelili na: ilegalno-legalni Amsterdam ter kulturni Amsterdam.

ILEGALNO - LEGALNI AMSTERDAM

Mnogo ljudi misli, da sta prostitucija in prodaja drog tu legalizirani, vendar NISTA. Ne, nista legalizirani temveč le tolerirani s strani države, ki tako od ene kot tudi od druge "obrtni" pobira davke in ju na ta način nadzira.

:: Red light street ali Red light district ali kar ULICA RDEČIH LUČI ::

Obratuje 24 ur na dan, vendar svoj čar dobi ponoči. Treba pa je povedati, da tu ne gre samo za ulico, na kar kaže ime, temveč za cel mestni predel, v katerem lahko poleg takih in drugačnih deklet (med njimi je tudi kakšna stara mama) obiščete tudi erotic show-e in erotic shop-e. Na vsakem drugem vogalu in še enem vmes pa lahko kupite tudi drogo, ki pa ni tolerirana s strani države in je strogo prepovedana.

:: Coffee shopi ::

Tu lahko po legalni poti kupite "drogo" vendar ne kakršnokoli in ne v neomejenih količinah. Tu se prodaja marihuana v vseh oblikah in vseh vrst, lahko pa jo kupite največ 5 g. Še nasvet za tiste, ki boste kdaj obiskali kakšen coffee shop: NE PIJTE KAVE - je neužitna.

:: Smart shopi ::

Tu lahko kupite halucinogene gobice, ki pa niso obdavčene in ne spadajo na seznam niti legalnih niti ilegalnih drog.

V Amsterdamu so tudi drugačni lokali in bari ter diskoteke, mesto je prilagojeno tudi za tiste z drugačno spolno usmerjenostjo od pričakovane.

KULTURNI AMSTERDAM

Amsterdam premore tudi mnogo drugačnih zanimivosti. Lahko obiščete Van Goghs museum, vidite Rembrantovo Nočno stražo v Nacionalnem muzeju ali pa se podate v muzej marihuane. Če imate radi dragulje, si oglejte brusilnico diamantov, kjer si lahko ogledate najmanjši diamant, ki je v Guinnessovi knjigi rekordov. Če pa boste imeli s seboj med 7.000 € in 250.000 €, si boste lahko kakšnega celo kupili. Veste kdo je bila Ana Frank? Amsterdam vam ponuja možnost, da si ogledate sobico, kjer je nastal njen dnevnik. Za tiste, ki imate radi nogomet pa je na obrobju mesta AJAX-ov nogometni stadion, ki je najsodobnejši stadion v Evropi. Premična streha mu omogoča, da se pokrije v 15 minutah.

To je Amsterdam skozi naše oči. Nam ne verjamete? Oglejte si ga tudi sami in odkrijte še kakšno zanimivost. Kaj, a ne bi šli sami?

Ni problema. Letos sicer zaradi mature ne gremo, maja 2003 pa zagotovo. A greste z nami?

NIZOZEMSKÉ ZANIMIVOSTI

Najbolj popularno prevozno sredstvo je kolo, ki ima tudi absolutno prednost v prometu - tu veljata v prometu le dve pravili:

- kolesar ima vedno prav
- če kolesar nima prav, velja prvo pravilo

Ne boste verjeli, Nizozemci Nemcem iz 2. svetovne vojne zamerijo pobijanje Židov, prav tako tudi bombardiranje in uničevanje mest, najbolj od vsega pa jim zamerijo zaplenitev vseh koles.

Najvišja »gora« je visoka 320m

Kvadratura povprečnega WC-ja znaša 1m

Širina najožje hiše pa je 1m. Pravijo da je zakonski par, ki živi v tem stanovanju, najsrečnejši par na Nizozemskem, saj živi mož v 2., žena pa v 1. nadstropju.

Saša & Nana, 4.b

Beneški karneval

Beneški karneval mask se prvič omenja že konec 11. stoletja, ko so bile Benetke vodilna sila v Sredozemlju. Ni še preteklo 200 let in že so pustni karneval v Benetkah označili za javni praznik, ki so se ga lahko udeležili vsi po vrsti, ne glede na osebno identiteto, spol ali socialno pripadnost. Štela je le navzočnost in izvirnost na festivalu. Še več, nekateri so se na vzdušje karnevala tako zelo navezali, da so maske nosili kar čez vse leto, ne

::: Ponte Rialto :::

glede na priložnost. Zaradi naraščajočega števila "celoletnih" mask je leta 1608 Svet desetih z dekretom razglasil, da celoletno nošenje mask ogroža varnost republike. Od tedaj naprej so lahko Benečani nosili maske le še v dneh karnevala in ob posebnih priložnostih. Zanimive so kazni, ki so bile predvidene za kršitelje odloka: moški so morali odsedeti 2 leti v ječi, nato 18 dni služiti kot veslači v okovih na galejah in na koncu plačati globo v znesku 500 lir; ženske pa so bile bičane vso pot od

::: Izbor najlepše maske 2002 :::

mostu Rialto do Markovega trga ter bile nato postavljene na sramotilni oder na sredino trga Sv. Marka - to pa še ni vse: za štiri leta jim je bil prepovedan vstop na območje Beneške republike in povrh vsega so morale tudi one Svetu desetih plačati globo 500 lir.

::: Ena od tradicionalno oblikovanih Beneških mask :::

Danes omenjeni dekret seveda ne velja več. Maske lahko torej paradirajo po mestu vse leto, vendar se jih največ zbere prav na teden okoli pusta. Ves teden se nastavljajo objektivom fotografov in radovednim turistom s celega sveta. Višek karnevala je vedno na dan petka - takrat organizatorji namreč priredijo parado in izbor najlepše maske tekočega leta.

Sam sem na račun Prešenovskega dneva (hvala ti, največji slovenski poet) obiskal karneval prav na petek, 8. februarja. Gneča na trgu Sv. Marka, kjer se zbira in razkazuje največ mask, je bila nepopisna. Radovedneži so se zbirali v gručah okoli mask, vsak je hotel posneti kakšno fotografijo za spomin. Največ je bilo, sicer v Benetkah vedno prisotnih, poševnookih prijateljev iz daljne Japonske, ki so s svojimi kilometrskimi objektivmi in najmodernejšimi videokamerami lovili najbolj atraktivne trenutke

karnevala. Maske pa so, vsaj navidez, potrpežljivo pozirale in postapljale na najbolj "prometnih" ulicah Benetk. Zanimivo je dejstvo, da precej mask, oziroma bolj rečeno oseb pod maskami, ni Italijanov, kot bi to sicer pričakovali. Maske namreč prihajajo z vsega sveta. Največ mask, poleg domačih - beneških, je bilo francoskih, angleških, ruskih in nemških. Najbolj neverjetna informacija iz ust uradnega napovedovalca programa pa je bila ta, da sta na karnevalu celo maski z Aljaske ter Japonske! Mogoče je bilo pa zato na Markovem trgu toliko Japoncev !?!

::: Bolj moderna maska, t.i. Butterfly :::

Višek dneva je bil že omenjen izbor najlepše maske. Dve uri in pol trajajoč program ob glasbi je postregel z eksplozijo barv in idej, vsaka maska oz. kostum je imel možnost, da se predstavi publiku. Videli smo lahko znamenite osebnosti iz zgodovine (od tega vsaj 5 "pravih beneških" Casanov), skoraj ves živalski sistem ter celo paletu fantazijskih junakov - celo prebivalci Marsa so prišli na obisk. Tudi poosebljenih pojmov (ljubezen, svetloba ....) ni manjkalo, pa čeprav profesor filozofije trdi, da so pojmi le miselne abstrakcije! Gospod Cvek - na karneval bo treba ... Z vso resnostjo si je maske ogledovala komisija pod budnim očesom modnega velikana Valentina. Napetost med sodelujočimi in gledalci je bila ogromna, pričakovanja obojih še večja; zlato masko 2002 je na koncu prejel par, ki je predstavljal Ludvika XIV. in Mario Antonietto.

Tesno za petami jima je bil pisani ptič "Fenice", tretji pa nesojeni sin znamenitega ljubimca Casanove.

Za konec še napotek ali dva, kako kar najceneje na ogled karnevala v Benetkah. Če nameravate na karneval sami ali v dvoje, se odločite za avtobusni aranžma katere od turističnih agencij. V kolikor je družčina večja, lahko ugodneje potujete z avtom. Po avtocesti A4 se mimo Palmanove peljite proti Benetkam in na izhodu z avtoceste San Donna di Piave (cestnina 3.30 evra) sledite oznakam za Iesolo in nato Punta Sabbioni. Od tam pelje trajekt (5.16 evra v obe smeri) direktno na trg Sv. Marka. Nazaj po isti poti. Če vaš avto ni pretirano požrešen, si lahko izlet zlahka privoščite za manj kot 3000 tolarjev po osebi ... Pa ne pozabite vzeti s sabo fotoaparatom!

Tekst in slike Tine Tomažič, 4.B

München

Z ekskurzije tretjih letnikov v München pa smo prejeli naslednjo razglednico:

P.N.
ga. Srednja šola Veno Pilon

Ajdovščina

Živijo! Še dobro, da si nam organizirala ta izlet, tle u Minhnu je zakon, Marienplac cveti, štacune so zakon, mi ga žuramo in se vsi skupaj držimo nasveta ge. Ines Rodela:

»If you can't be a good student, don't get caught!«.

A ja, smo bli tudi v enem rudniku in taborišču, zdej pa baje da gremo v živalski vrt in na en otok,

Hertzliche Grüße! 3.B

Dunaj

Berite o ekskurziji četrth letnikov na Dunaj oktobra 2001

Zgodilo se je sredi oktobra, 2001. Truma četrtošolcev ajdovske srednje šole se je rano, ob treh zjutraj zbrala na avtobusni postaji. (Namig organizatorjem: naslednjič napišite, da je odhod iz ajdovske avtobusne postaje in NE iz Ajdovščine ... Mesto je pač ogromno) S pričakovano minimalno zamudo sta dva avtobusa odpeljala proti vzhodu, preko Razdrtega in Ljubljane do Trojan, kjer smo si na poti prvič odpočili od vsega hudega in avtobusa. Žal je bila ura preveč zgodnja, da bi trojanski mojstri že pekli krofe, zato se je večina nas zadovoljila z obiskom stranišča.

Odpeljali smo se naprej in zopet naredili postanek na mejnem prehodu Šentilj, kjer se nam je pridružil naš dobrovoljni vodič Martin. Tedaj še slutili nismo kako velikiiko nam ima povedati. Po prečkanju državne meje smo pot mimo Gradca nadaljevali v smeri proti Dunaju. Počasi se je že daniilo, vendar je večina prisotnih na avtobusu še kar spala navkljub Martinovi izčrpnih razlagi. Zaspance je zbudil šele naslednji postanek na enem od počivališč verige

::: Schönbrunn od zunaj :::

Rosenberger, ki je znana po tem, da ob naročilu posebne vrste kave skodelico klientu pokloni. Ja, zastoj ja, vendar le skodelica, kavo je še vedno potrebno plačati! Tisti, ki se niso odločili za pitje kave, so uživali ob sendvičih in gunganju na gugalnicah...

Tako po vnovičnem vkrcanju na avtobus je vodič Martin naznanil, da je do Dunaja še kakšna urica vožnje. Tisti iznajdljivi so tudi to urico izkristili za spanje. Martin pa se je trudil in še naprej razlagal o Avstriji, Dunaju, Mariji Tereziji .... Neverjetno ampak Martin je brzkone podrl vse rekorde, saj je zdržema prosto govoril kar 2 uri in pol. To pa ni kar tako!!!

Še pred predvideno uro smo dospeli pred dvorni kompleks Schönbrunn. Včasih je tam prebivala in uživala dvorna družina, tudi listin in pogodb so tam

že veliko podpisali, dandanes pa je grajski kompleks preurejen v muzej (izgleda da je posebej zanimiv za narode daljnega vzhoda, saj je poševoonookih obiskovalcev daleč največ). Schönbrunn in park za njim smo si seveda ogledali tudi mi. Občutki so bili mešani: eni so bili navdušeni, drugim je bilo "bwga mati", spet tretji so jamrali, češ da v gradu preveč kurijo.

Na poti v sam center Dunaja smo se ustavili še v dvoranski cerkvi, za katero je načrte narisal Jože Plečnik. Martin se je zopet izkazal kot prvovrstni poznavalec vsega povezanega s Slovenci in Dunajem.

::: Schönbrunn od znotraj :::

V centru so nas odložili pred naravoslovnim muzejem in nam namenili urico prostega časa. Lahko si predstavljate, da je bila v tej uri najbolj zaželena hrana, posebej dunajske Sacher torte. Ko so bili želodci spet polni, nas je čakalo še eno presenečenje. Iznajdljivi vodič Martin nam je s svojimi "vezami" omogočil brezplačni ogled

::: Štrassenkünstler TM :::

naravoslovnega muzeja. Česa vsega ta človek ni bil sposoben - pravi McGyver! Torej, toliko okostij, odlitkov in nagačenih živali na kupu v tako veličastnih, z zlatom okrašenih dvorinah verjetno

::: Pest' me spat! :::

ne boste videli nikjer drugje kot v dunajskem naravoslovnem muzeju. Zares vredno ogleda.

Sledila je vožnja in ogled hiše arhitekta Hundertwasser-ja. Hundertwasser je bil po rodu Čeh (priimek: Stovoda), ki je želel svoje storitve označiti prav na poseben način - hotel je, da so drugačne od drugih, pisanih barv in divjih oblik. Vsekakor mu je uspelo!

Zatem smo si z avtobusa ogledali neposredno okolico dunajskega Ringa, nekakšne obvoznice mestnega jedra, ter se odpeljali proti Pratru - dunajski četrti (parku) zabave. Večerjali smo v restavraciji približno 10 minut hoda od Pratra.

Pozorni so kaj kmalu opazili ime te restavracije: Marco Polo - verjetno po čistem naključju popolnoma enako kot ime ajdovske turistične agencije, ki je ekskurzijo organizirala. Jasno smo se поблиže spoznali tudi s Pratrom, mestnim zabaviščnim parkom, odprtim čez vse leto. Prav pri enem od vhodov v Prater se nahaja dunajsko Veliko kolo, za marsikatero poleg Štefanove katedrale simbol Dunaja. Ker je bilo že pozno, smo se odpravili v hotel poleg dunajskega letališča. Kaj se je dogajalo tam ponoči ... bolje da vprašate četrtošolce osebno! Ne da bi vam tega ne želeli izdati, vendar se je dogajalo takooooo veliko, da je to nemogoče opisali v teh nekaj vrsticah. Saj razumete, kajne?

Zbudili smo se v oblačno jutro, vendar je zaspano voljo večine pregnal zajtrk. Osebe verjetno ni računalo na tako enormno porabo žemljic s strani ajdovskih dijakov, tako da jih je (žemljic seveda) na trenutke primanjkovalo. Vse ostalo B.P.

Avtobusa sta zopet odpeljala proti mestu in Martin je zopet zasedel svoj delovni stol ter nas seznanil z dogajanjem, planiranim za ta dan. Predlagan je bil celo neke vrste indijanski ritual, s katerim naj bi pregnali grdo vreme, vendar iz tega ni bilo nič. Verjetno si sonca nismo dovolj močno želeli ...

Prva postaja je bila Opera, sledili so: hotel Sacher (tam pečejo najbolj znane dunajske čokoladne torte), Kapucinska grobnica, kjer je pokopana

::: Povsod je lepo, ampak na Trojanah je pa zakon! :::

večina Habsburžanov, vključno z Marijo Terezijo, in Štefanova cerkev - dunajska katedrala. Potem pa zopet: PROSTO! Tokrat na Karntner Strasse, eni od glavnih dunajskih nakupovalnih ulic. Že čez dobro uro smo se odpravili proti cesarski palači Hofburg. Na poti smo videli še Špansko jahalno šolo (Avstrijci sicer pravijo, da od tu izhajajo tisti pravi lipicanci, a mi se ne damo, saj imamo vendar našo Lipico!). Pritegnil nas je ogled dvorne zakladnice, ki hrani oblačila, nakit, orožje in krone, ki so jih uporabljali na dunajskem dvoru. Zadnja stvar, ki smo jo na Dunaju videli, je bila cesarska palača Hofburg, ki vselej impresionira s svojo velikostjo. Utrujeni smo z veseljem vstopili na avtobusa in se odpeljali nekaj deset kilometrov južneje, v enega dunajskih nakupovalnih središč SCS, kjer smo se lahko izdatno okrepcali in/ali porabili še zadnje šilinge in groše.

Za tem pa domov po isti poti. Martina smo z izdatnim aplavzom pospremili domov že v Mariboru, mi pa smo še pokupili zadnje krofe na Trojanah in se okoli polnoči pripeljali v Ajdovščino. Vsi živi - ekskurzija uspela!!!

Tekst in slike Tine Tomažič, 4.b

Novoletna prireditev

Osvežite si spomin...

Dogajanja na naši šoli res ne bi mogli primerjati s tistim v mestu Gogi, kajti pri nas se dogodki res dogajajo in ni se nam jih potrebno izmišljati in stvari napihovati. Včasih so to le dogodki, ki so bolj interne narave in ostajajo le med ljudmi določene skupine, včasih pa je v to dogajanje vključena tudi cela šola. Nekateri učenci bolj, drugi manj.

Tako je bilo tudi v petek, 21. decembra 2001. Ta dan se je na naši šoli odvijala prireditev, katere namen si je vsak lahko predstavljal po svoje. Za nekatere je bilo to slovo od starega in pozdrav novemu letu. Za druge je bila to mogoče proslava ob začetku počitnic, spet tretji pa so na proslavo prišli le zato, da bi izvedeli rezultate akcij MISS in MISTRA ŠOLE ter FACE ŠOLE. Torej se je vse začelo že kakšen mesec prej. Takrat smo namreč člani uredništva šolskega glasila Izvir začeli akcijo zbiranja face šole. In smo jo tudi dobili. Dobili smo dve faci šole. Fanta in punco. Pri dekletih je ta naslov pripadel MAJI PORTA pri fantih pa RAMU CUNTI.

... Okronani Ram nagovarja zbrane ...

Ko smo dobili rezultate te akcije, smo na ogenj dolili še malo olja in naše sošolce povprašali, kdo sta po njihovem mnenju najlepši in najlepša na naši šoli. In tudi na to vprašanje, smo dobili odgovor. Tako kot se za vsak pravi izbor miss in mistra spodobi smo najlepšim dodali še po dva spremljevalca. Vsak je dobil tudi lento in sladko presenečenje, da bo imel izgovor za obisk fitnessa, kjer bo moral

“pokuriti” kalorije pridobljene s čokolado.

Najbrž vas že zanima, kdo so najlepši. No, če se že niste udeležili naše novoletne prireditve, kjer bi zagotovo izvedeli rezultate, potem vam to “skrivnost” razkrijem sedaj:

Miss šole: ANJA SOMUN

1. spremljevalka: TJAŠA CVETKOV

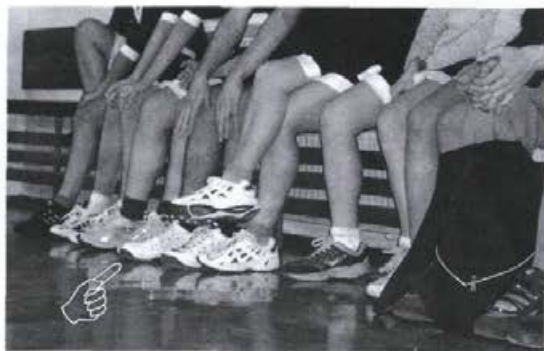
2. spremljevalka: TEA UHELJ

Mister šole: PETER KRAPEŽ

1. spremljevalec: IVAN ZADNEK

2. spremljevalec: TINE ŠKRLJ

Za veliko učencev je bil to glavni razlog, da so na proslavo sploh prišli, razen tega, da naj bi bila “obvezna”. Ampak dogajalo se je še marsikaj drugega. Predstavil se nam je naš pevski zbor, navijaška skupina BUŠKE, šolska navijaška skupina, šolska plesna skupina, nekaj nadebudnih šolskih glasbenikov in “klavirski mojster” naše šole KRISTJAN GREGORC.

... No Comment ...

V grobem rečeno je bilo to vse, če seveda ne upoštevamo obveznih govorov ravnatelja in napovedovalcev, ki sva tokrat bila ANDREJ BOŽIČ in EVA TOMAŠEVIČ. No ja, ne bom naju hvalila, toda mislim, da sva bila kar dobra. Nisva se dosti motila, vsaj drugi pravijo, da niso opazili. Kaj je bilo v resnici, pa veva le midva.

Eva Tomašević, 3.b

50 LET SREDNJE ŠOLE VENO PILON

V letošnjem šolskem letu je naša šola praznovala 50-letnico delovanja. Višek dogajanja ob 50-letnici sta poleg četrtkovih predavanj ter kulturnih večerov predstavljali dve prireditvi - Svečana akademija in Ples generacij. Spoznajte, kaj ste zamudili.

SVEČANA AKADEMIJA

15. novembra 2001 je naša šola uradno obeležila 50-letnico svojega delovanja. Svečana akademija oziroma proslava ob tem jubileju se je odvijala v kinodvorani v Ajdovščini, kamor so bili povabljeni bivši in sedanji profesorji šole, bivši dijaki, občinski in državni veljaki, predavatelji ob 50-letnici šole ter sedanji predsedniki razrednih skupnosti. Izvir je bil seveda tudi zraven.

::: Začetek slavnostnega dela: govor g. Alojza Likarja :::

V lepo pripravljeno dvorano so gostje ob pomoči ekipe deklet četrtil letnikov vstopali do enajste ure, ko je svečano akademijo otvoril dekliški pevski zbor naše šole pod vodstvom prof. Vide Červ. Gostje si niso mogli kaj, da ne bi opazili elegancije pevke in zborovodje v čisto novih kreacijah (kot kaže) zadnje generacije programa Šivilja-krojač naše šole.

::: Premierna prodaja zbornika, izdanega ob 50-letnici :::

Povezovalca programa, ga. Nataša Nardin (občudujemo jo lahko v programu TV Primorke) ter g. Edvard Pelicon (prvi glas Radia Nove), sta po uvodnih besedah kot za stavo najavljala govorce. Tako so se v navedenem vrstem redu pred mikrofonom zvrstili: g. Alojz Likar (med dijaki vesplošno poznan), g. Marjan Poljšak (župan občine Ajdovščina), dr. Danilo Zavrtanik (slavnostni govornik, bivši dijak naše šole, doktor fizike in ena gonilnih sil novogoriške Politehnike) in ga. Lucija Čok (ministrica za šolstvo, znanost in šport).

::: "A se spomniš, kako je bilo, ko smo mi v šolo hodili?" :::

Govorili so o pomembnosti naše šole v preteklosti in prihodnosti, o zaslugah zagnanih posameznikov, odnosu občine do šole in ostalih za take prireditve standardnih temah.

G. Zavrtanik je zvito izkoristil priložnost in reklamiral "svojo" Politehniko, ga. Čokova pa je izdala, da v resnici izhaja iz Lokavca, čeprav se teh krajev ne spomni prav dobro ...

Po (raho) monotonih govorih smo bili priča predstavitvi zgodovine šole ob projekciji, podprti z recitacijami dijakov. Projekcija je uspela, dvorana je vidno navdušena z ovacijami spremljala vsako podobo na platnu in vsak povedan stavek.

::: Afterhour :::

Sledil je vrhunec akademije, in sicer podelitev nagrad zaslužnim. Nagrado so z vsemi častmi sprejeli: ga. Mara Boštjančič (4.a in b dobro vedo, zakaj je zaslužna), ga. Doroteja Cigoj (na prireditvi oklicana za strah in trepet, ko je šlo za francoski in nemški jezik) ter g. Drago Bratina (človek, ki nas je veliko, veliko let poslušal in upošteval v svoji ravnateljski pisarni).

Da pa ne bi samo šola podeljevala nagrad, je Dominique Pilon (še živeči sin Vena Pilona) v sodelovanju s Pilonovo galerijo v Ajdovščini in njeno kustosinjo Irene Mislej šoli ob tem častitljivem jubileju poklonil zelo redko grafiko Vena Pilona. Ravnatelj Alojz Likar, ki je delo sprejel, je obljubil, da bo shranjeno na zelo posebnem mestu v šoli. Hmmm, le kje bi to bilo???

::: Tudi ministrica Čokova in generalni sekretar Mirko Bandelj (nekdanji dijak SŠ Veno Pilon) sta se pomešala med pisano družino :::

S tem dejanjem je bil uradni del slavnostne akademije zaključen. Sledila pa je...**POJEDINA!** In to ne kar tako, hrane je bilo v skoraj neomejenih količinah, pijače prav tako. Vzdušje je bilo naravnost čudovito, generacije so kramljale med sabo in obujale spomine, veljaki sproščeno osvetljevali vsakdanje teme.

Istovrstno se je ekipa 4.b trudila prodati čimveč zbornikov, izdanih ob 50. jubileju šole. Velemojstra prodaje Tomaž in Petra (ali že slišimo ponudbe za delo v komercialnem sektorju?) sta hitela pisati račune in si mela roke ob vsakem prodanem izvodu. Prireditvev je torej uspela, čakamo 100-letnico!

PLES GENERACIJ

Kdaj? - 17. november 2001.

Kje? - Velika dvorana Športnega centra Police v Ajdovščini.

Kako? - le z vabilom...

Dvorana ŠRC Police je po prenovi doživela svoj ognjeni krst. Novo položeni parket je bil pred nepredstavljivo nalogo, zdržati težo več sto miz, več kot petsto stolov, oder za muzikante, mize, ki so se šibile pod težo dobrot, in več kot pol tisoč ljudi.

Organizatorji so se topogledno odlično pripravili, tla so bila pokrita, tribune prav tako - obiskovalec skoraj ni imel občutka, da se nahaja v športni dvorani. Da pa so vsi varno in udobno sploh prišli do svojih sedežev, so poskrbele ekipe dijakov 3. in 4. letnikov, ki so z avtorizacijo vstopnic (Anja, Barbara), vodenjem garderobe (Svetlana, Jasna) in spremljanjem udeležencev do sedežev (ekipa 4.b) resnično opravile veliko delo!

::: Modna revija :::

Ples je s kar 40-minutno zamudo otvorila vokalna skupina Sumus (katere član je tudi naš Brne) s himno maturantov Gaudeamus. Kmalu zatem smo videli nastop mladega plesnega para in navijaške skupine (ali ste sploh vedeli, da ima naša šola navijaško skupino??), sledil pa je vsesplošni navidezno nekontrolirani napad na omizje s hrano. V trenutku, ko se je zazdelo, da hrane kmalu ne bo več, so neumorni kuharji in ostalo osebje postregli z novimi zalogami. Neverjetno!

::: Menedžer BBBB in Polona :::

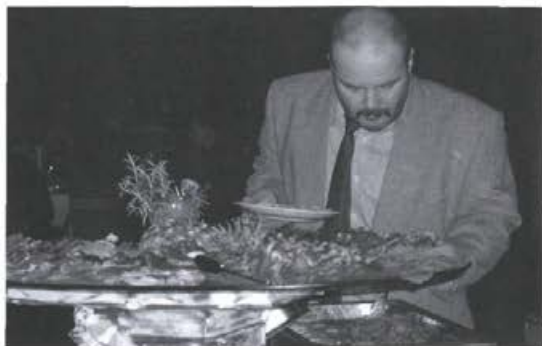
Istočasno, kot je bila napadena hrana, je bila oblegana tudi stojnica, na kateri je zopet ekipa 4.b prodajala in razdajala zbornike. Zaradi pričakovanega navala sta tokrat Petra in Tomaž dobila okrepitev (Tanja in Andrej).

Nato pa presenečenje. Moda revija, in to ne kar tako - revija s kreacijami in modeli z naše šole! Revija je

::: Take so pa v garderobi kuhali :::

bila izvedena nadvse profesionalno, vendar glede na izjave povezovalca Ivana Mermolje in moškega dela občinstva rahlo prekratka... le kako ne, ko pa so bili modeli tako zelo mični!

::: Emmm, kaj pa je tu dobrega? :::

Skratka, po večkratnem mimohodu deklet po modni brvi in ovacijah občinstva je na oder stopila ena od zvezd slovenske glasbe - Ajdovka Polona, ki je navduševala s svojim glasom in stasom. Po njenem nastopu jo je objektiv našega fotografa ujel s samim menedžerjem prav tako poznane skupine Big Bibls Brothers Band. Je gospodič prišel le vohunit za Polono ali pa se med njima morda kaj plete? Ker iz njiju nismo uspeli izvleči nič, rešitev uganke prepuščamo vam. Kdor kar koli ve, naj takoj kontaktira z uredništvom Izvira, razpisana je nagrada!

::: TORTICE!!! :::

Preostanek večera je minil v sproščenem duhu, udeležence so zabavali Kalamari. Atraktivni srčkov ples je s tehniko izločanja razjasnil, kdo sta najboljši plesalec in plesalka večera.

Ekipa Izvira je prizorišče zapustila ob 2.30 zjutraj. Kaj od vsega je bilo najboljšje? Fantje pravimo modna revija, punce pa... TORTICE!

Tekst in slike Tine Tomažič, 4.b

.: Miss & Mr :.

Leto smo se v uredništvu Izvira odločili, da bomo izbrali miss in mistra šole. Glasoval je lahko vsak, vendar le enkrat. Podrobnejše rezultate si lahko preberete v prispevku z noveletne prireditve, spomnimo naj le, da je misica postala Anja Somun, mister pa Peter Krapež.

Na vprašanja Eme Šesek je odgovarjala novo-okronana:

ANJA SOMUN:

Kaj ti pomeni naziv?

Nič resnega, ker folk ne jemlje tega resno.

S čim skrbiš za svojo psihično in fizično kondicijo?

Nič posebnega oziroma plavam, smučam, rolam.

Imaš rada milka čokolado z jagodami?

Ne.

Razloži pomen besede neradodaren?

Da imaš veliko in ne daš nič.

Kaj bi naredila, če bi kdo prišel do tebe in ti rekel, da si grda?

Rekla bi, da niso vsi popolni.

Zakaj so tvoja pljuča tako razvita in koliko časa bi zdržala v plinski celici?

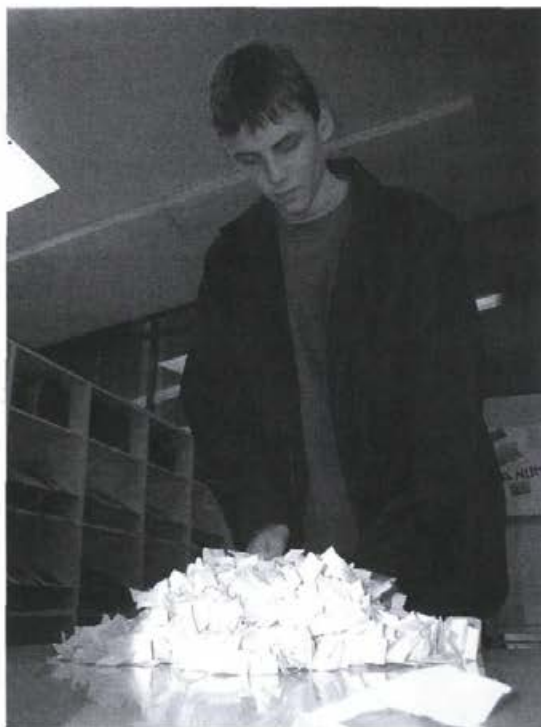
Ker se na morju veliko potapljam; več kot 5 min ne..

Kakšen bi bil tvoj idealen spremljevalec?

Moj trenutni fant.

Kaj bi sporočila svoji naslednici?

Ne obremenjuj se s tem- ne jemlji resno.

... Tak kup glasovnic smo morali prešteti... ..

PETER KRAPEŽ

al ni hotel odgovarjati. Vseeno objavljamo njemu namenjena vprašanja.

Kaj ti pomeni naziv?

Ali si boš kot mister privoščil še kakšno afero več?

Kako skrbiš za modrino svojih oči?

Naštej imena telebajskov in kateri ti je najbolj podoben- zakaj?

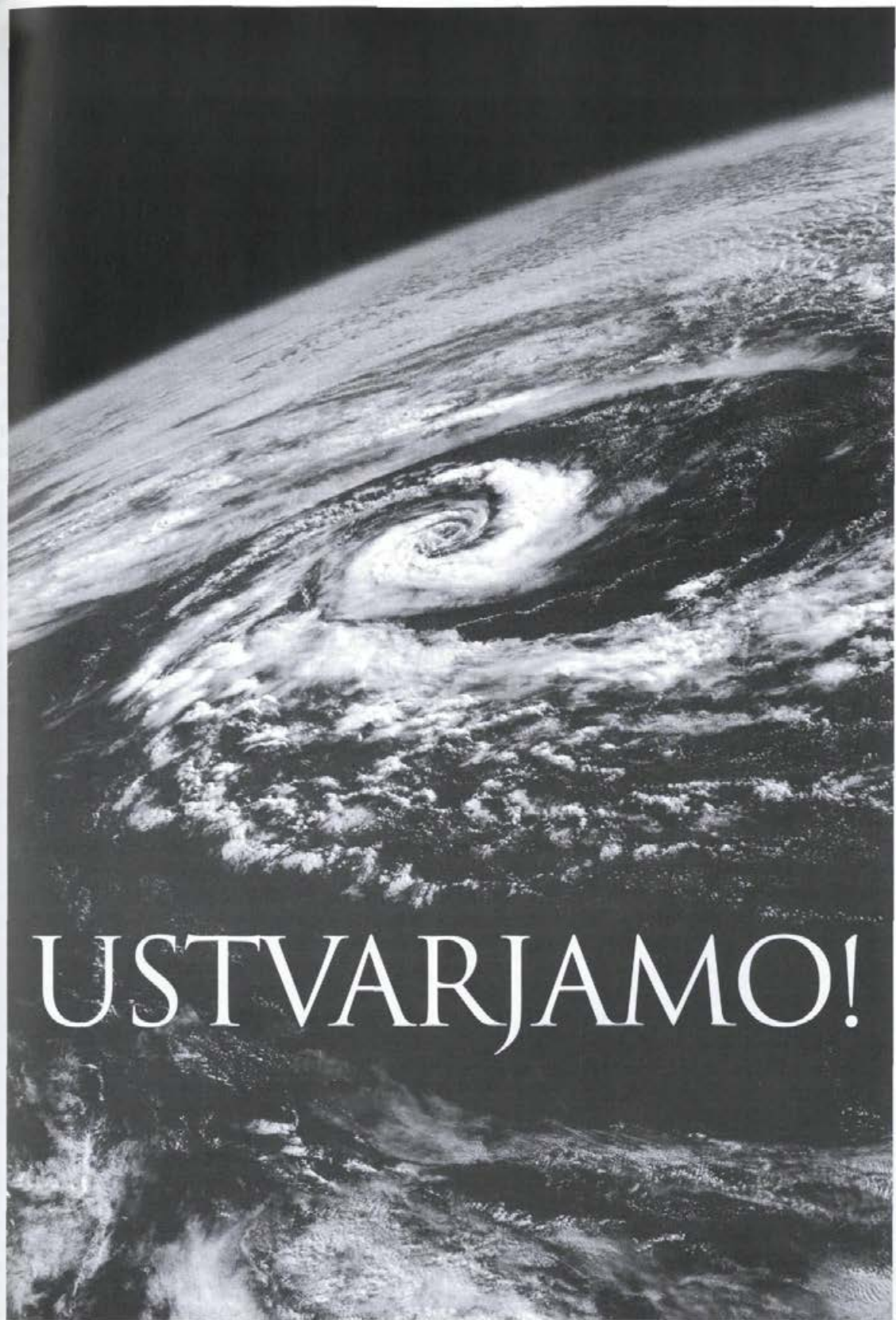
Si član katere dobrodelne organizacije in zakaj ne?

Se zdi izbira misice primerna tvoji lepoti?

Kaj bi rad sporočil svojemu nasledniku?

USTVARJAMO!

Kdo je boljši?

Feminizem 20. stoletja
Kdo je boljši? Moški ali ženske?

Zelo globoko se sprašujem, kako bi bilo, če Eva ne bi "dala" Adamu. Ampak ne. Že na samem začetku, še preden smo sploh vedeli zase, se je pokazala ženska nesposobnost odločanja in moški nenadomestljivi talent za razmišljanje z mednožjem. Torej, naj obnovim celoten potek dogajanja. Eva se, nihče ne ve točno kako, znajde v raju. Sama samcata si želi nekoga, s komer bi lahko delila svoj sentimentalni pogled na svet. Prav zaradi slednjega žrtvuje eno izmed svojih reber in ... puf. Zraven nje se pojavi novo bitje - Adam. Ne vem, kaj je Bog hotel s tem dokazati, ampak svoje nadpovprečne inteligence gotovo ne. Torej, Adam odpre oči in zraven sebe zagleda dobro bejbo, svoj pogled seveda nemudoma usmeri, kam drugam kot navzdol, in zadovoljno pokima - dolžina je prava, on je car - in že se mu čudežno utrne misel, kako bi lahko z Evo preganjala dolgčas. The end? Kje pa, prosim vas, tu se šele začne.

Prepričana sem, da je večina oseb moškega spola, ki je pričela brati članek, odnehala že nekje pri naslovu, medtem, ko se predstavnice nasprotnega spola prav potuhnjeno hihitajo ob mojih besedah. In prav je tako! Večina se gotovo sprašuje, kaj pri bogu je narobe z menoj, da sem tako sovražno nastrojena proti moškim. Odgovorim pa vam lahko samo to: Zakaj bi bilo kaj narobe z mano? Vedno ko ženska izjavi kaj z navdihom feminizma, se sliši: "Baba ni pri sebi. Naj gre v norišnico drugim norcem nakladat o takih in drugačnih pravicah." Ja, zakaj je ne bi obtožili čarovništva in sežgali na grmadi. Ko smo ravno pri tem. V čigavih glavah je zrasla ideja, da je ženska sposobna letati na metli, ali še bolje, jahati na prašiču okrog dimnika? V moških glavah. In povem vam, dragi možje in fantje, da smo ženske sposobne marsičesa, kar smo tokom zgodovine tudi dokazale, ampak letati na metli in na pujsku, ne, to nam pa še ni uspelo.

Poznam družino, ki ima, če se ne motim že tam okrog deset otrok, kar je danes prava redkost. In kakšen je komentar očeta na tako številno družino: "Kolikor jih bo bog dal." Da, seveda, na boga se je zagotovo zanašati, kar je dokazal že pri Adamu. Lahko je to reči moškemu, ki ima pri celotnem procesu svojih par sekund slave, v katerih še celo uživa. Me prav zanima, kateri ženski je v užitek med

korakom iztiskati od 3 do 4 kilograme težkega otroka (izključujem veselje po rojstvu). In potem ji moški pomaga vzgajati otroka? Kajpak. Tisti, ki še vedno verjamete, da je zgornja trditev resnična, pustite otroka s polnimi plenici v oskrbi moškega. Mislim, da bi si otrok prej zamenjal plenice sam, kot bi moški sploh ugotovil, kje so. Spomnila sem se pesmi Iztoka Mlakarja, kjer mož po poroki reče ženi: "Žena, tole sm jest gospodar!" Ha, če vprašam mene, si bolj suženj lastnega spolnega organa kot gospodar. Kako lahko človek, ki še svojega malega "črvička" ne more nadzorovati, misli, da lahko nadzoruje žensko in vse kar leze in gre. Stvar je torej taka. Kar koli ti moški reče pred poroko je navadna laž. Od tebe pričakuje, da boš kuhala, pospravljala, skrbela za družino, denar in njegove potrebe, ob tem pa moraš biti tiho in se samo smehljati. PMS absolutno ni dovoljen! Torej fantje, kdor še vedno živi v tem klišejskem in preživelem prepričanju, naj se prosim drži čim dlje od mene.

Da zaključim. Ne razumite me napak. So stvari, ki jih moški bolje opravijo kot ženske, pa vendar so tudi stvari, ki jih ženske bolje opravijo kot moški. Spola sta si v času od Adama in Eve uspela pridobiti skorajšnjo enakopravnost, pa vendar ne smemo pozabiti, da so pravice žensk v mnogih državah še vedno kršene. Za žensko je moški, ki ne zna vsaj malo gospodinjinskih opravil, prav tako nezanimiv, kot je marsikateremu moškemu ženska, ki ne more na primer imeti otrok ali zamenjati žarnice. Nesposobnež in nesposobnica. Torej gospodje, me smo pripravljene na premirje in spoštovanje. Pa vi?

"Mary Jane"

NAJ OSTANE...

Pomni, človek, da si prah in da se v prah povrneš. V mislih donijo mi besede. Ni nas več, odhajamo in puščamo vse za seboj, popolnoma brez sledi. V štirih letih, ki smo jih prebili v oziroma na tej šoli, smo iz norčavih otrok postali možje in žene, odrasli smo. Odrasli smo, a še vedno smo popolnoma prazni. Ničesar resnično vrednega nimamo, kar bi bilo v celoti naše, nad čemer bi imeli moč in oblast

in kar bi kot svojo lastnino lahko podarili komu drugemu.

Pomni, človek da si nič in boš nič ostal. Nobenega pomena ne nosi to kaj si v družbi, kako si oblečen in kaj počneš sedaj, nekega dne te bodo pozabili. S svojimi mislimi smo sposobni doseči ta dan in se nanj pripraviti, kajti to je dan, ko bomo kot osebe izginili. Ni pomembno kaj počnemo in na kakšen način, važno je le, kako dolgo nam bodo ta dejanja ohranila spomin. In greh je obtoževati drugačnost, takšno ali drugačno, saj je vprašanje, ali je vsak posebej, ki se je iztrgal iz registrskih števil, že tudi dosegel svoj cilj.

Želim si le, da dolgo še bi v vetru šolskega prepaha vel duh spomina, na nas, ki smo/bomo šli. In svarili so me, da slava smrdi, vseeno pa bi bilo lepo, ko bi rekel mi nekdo, nekdanj čez mnogo let:

»Tukaj so bili ...!!« in mislil s tem na nas.

Andrej Božič, 4.b

ODHOD

Pustil umreti moje solze si,
pustil si prazne mi besede.

Solz več ni!

Ne morem jokati za teboj,
saj solz več nimam.

Prevečsem jih že potočila zate,
zato daj mi moč za smrt.

Če slišiš zdaj besede moje,
se ti trže srce. Upam, da se
ti prav to dogaja.

Ne zanimajo te več moje
tegobe in pogledi, ne zanima
te več moje prelomljeno telo.
Jaz odhajam, ti pa stori kar
hočeš. Mene pusti, da odidem,
ker solz več zate nimam.

Avtor: REMEMBER

NEKAJ UMIRA

Koščki razbitega kristala
in kapljice krvi
se bleščijo v jutranjem soncu,
ki vstaja v novo življenje,
medtem ko nekaj umira.

Nekaj umira,
ker čutim ta strah,
čutim kri na mrzlih tleh
in koščke razbitin
v mojih stopalih.

Vem, da bo prišla,
da si bo vzela svoj davek,
tako kot ga zahteva življenje.

Odnesa bo toplino,
ljubezen in smisel.

Odhajam, stopam proti nji.

Kri curlja za mano
in končno se srečava.

By: NOWBADI

I'm so lonely
is some body out there
Anybody I don't care who
can somebody help me
pleas help me
pleas help me, I feel so lonely
Help me please
I'M HERE

- by ANONIMUS

Ich bin so schön,
ich bin so toll,
ich bin Anton aus Tirol,
meine Hänchen sind fantastisch,
meine Eier sind bombastisch,
ich bin Bauer Nummer 1!

By: DS (DIE DUNKEL SCHWESTER)

Kako...

Kako jih prepričati, da smo vsi ljudje enaki?

"Oprostite, nisem hotela! Danes sem tako raztresena..." Slabotna ženska se prisrčno nasmehne gospe, v katero se je po nesreči zaletela. Le-ta pa se vzvišeno namrdne in odide naprej. Odeta je v krznen plašč in samozavestno stopa po cesti.

Razmišljam, zakaj ta prizor. Ženska, ki je tako odločno odvihrala po cesti, bi se lahko samo nasmehnila in pokimala. In dan bi bil lepši za obe. Pravzaprav za vse tri, ker tudi meni zdaj to njeno ravnanje ne gre iz glave... Nič več se ne sprašujem zakaj. So ljudje, ki preprosto mislijo, da so nekaj več. Ali ker so bogatejši, ali ker so določene narodnosti in druge zaničujejo, ali ker so slavni, uspešni... Kdo ve, ali so si v življenju sploh kaj priborili, ali pa jim je bilo vse dano...

Ne vem, zakaj sem ta prizor doživljala tako osebno. Najbrž zato, ker sem tudi sama precej neroden in živahen človek in kar velikokrat se v koga zaletim ali kaj "nerodnega" rečem... Ker sem takrat v zadregi, se opravičujoče nasmehnem, a v njihovih očeh ne vidim odobravanja. Jezni so in godrnjaje gredo naprej. To se mi je že tolikokrat zgodilo, da se počasi kar navajam na to brezosebno ljudi. Čeprav... Ničesar slabega jim nočem. A včasih si želim, da bi vsaj za trenutek okusili, kako je, če te imajo za manjvrednega. Če si zaničevan, ponižan, obsojan, lačen in ubog ter nemočen kličeš na pomoč. Morda bi razumeli, da je ta duševna bolečina dosti hujša od telesne. Morda bi se zlomil tisti ledeni oklep, ki jim obkroža srce. In morda bi tako tudi oni laže zaživel, saj sem prepričana, da ni lahko živeti z mržnjo v srcu.

Ko se ozrem okoli sebe, še vedno vidim nesrečne ljudi. Tudi sama sem bila kdaj razočarana in prizadeta. Vendar sem jim odpustila, čeprav pozabiti ne bom mogla nikoli. Resnično upam, da se bo svet še naprej boril proti diskriminaciji in bo OZN še kar vztrajal z svojim znamenitim geslom:

"VSI DRUGAČNI VSI ENAKOPRAVNI!"
Morda pa se nam kdaj posreči. In tako čez leta morda ne bom več zasledila na kakšni šolski okenski polici črnogled, a danes še kako resničen zapis, ki pravi: "Pokopališče je še edini kraj, kjer vlada enakopravnost!"

Špela Planinšek, 2.b

H Moj prvi...

Loverboy!

Moj prvi samostojni korak je vodil čez domače dvorišče na prometno cesto. Zgodilo se je zelo po naključju. Mama je nič hudega sluteča pustila 8 mesečno hčerko, ki ni še znala hoditi, na zaprtem dvorišču iz katerega so na cesto vodila vrata, ki pa niso bila popolnoma zaprta, ampak le priprta. Že takrat je bila moja želja po spoznavanju novega, še ne videnega, zelo velika in tako je dobila mama čez nekaj trenutkov obisk neznanke, ki je vprašala ali slučajno tisti otrok zunaj na cesti njen. Uboga mama, že takrat je imela polno skrbi s svojo avanturistično hčerko.

Moj prvi korak, če bi se temu lahko tako reklo, s kolesom je bil tudi nekaj posebnega. Na praznovanju svetega obhajila starejše sestre sem zbrala vse navzoče v krog in jim slavnostno naznanila, da znam voziti kolo brez pomožnih kolesc in jim to tudi pokazala. Seveda sem bila nagrajena z velikim aplavzom in si mislila, da je vse slavje namenjeno meni.

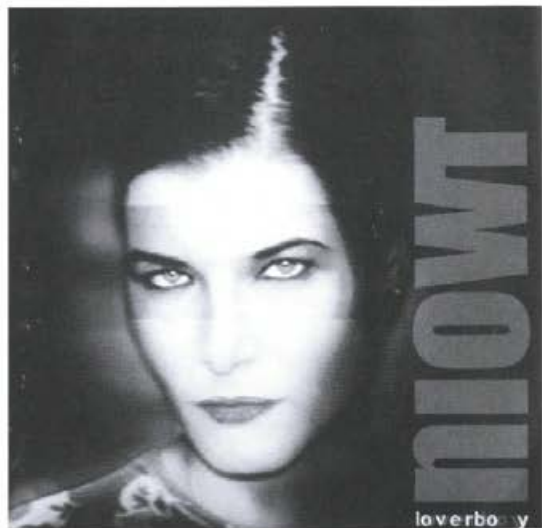
Mojo prvo samostojno vožnjo z avtom si bom tudi imela po čem zapomniti. Prijatelj mi je dal ključke svojega avta, ki pa je imel nekaj posebnosti pri vžiganju, vožnji, na kratko, bili so to ključki "katre". S prijateljico sva se usedli v avto. No ja najprej je bilo potrebno izbrati pravi ključ. Naslednji problem je bil dobiti na menjalniku vzvratno, ko sva končno speljali z mesta, so se šele začeli problemi. Kje so luči, smerniki, menjalnik, ... Ko sva se po prvem postanku vrnili v avto, so pri le tem še vedno gorele luči in nikakor se ga ni dalo vžgati. Po 15 minutnem poskušanju in smehu vseh navzočih okoli avta sem se le opogumila in prosila znanca, naj mi pomaga. Nato sva se odpravili naprej in srečali policajce, ki so naju seveda tudi ustavili. Sodeč po policajevem nasmehu na obrazu, je verjetno videl datum tistega dne, ki je bil popolnoma enak datumu začetka veljavnosti mojega voznškega dovoljenja. Spustil naju je naprej. Ampak še istega večer smo se ponovno srečali. Policaji so naju prepoznali in spustili naprej. Takrat pa sem ob neznosnem smehu in čudovitem obvladovanju avtomobila zapeljala s "katro" čisto direktno na robnik in to 50 metrov naprej od varuhov pravice, ki so se verjetno prav dobro nasmejali, ampak niso nič komentirali, ko sva še zadnjič odpeljali mimo njih.

Glede povezave ljubezni in prvič: ... pa kdaj drugič.

Ko so se na zaslončku stolpa prvič pojavile številke 13 46:46, so me navdajala velika pričakovanja. Je to to? Upam. Pa ni bilo. Navajeni običajnega in že stokrat slišanege mi je vzelo sapo in me zamorilo do konca. Stala sem sredi sobe in razmišljala, ali ne bi stvarce lepo nazaj zapakirala in vrnila Mitkoto v Hill.

»Do I really have to do it to myself again?«

Zbrala sem pogum in šla še enkrat od začetka... in ugotovila, da evolucionirajo še nisem na tej stopnji. Morda čez deset let?

»Perfect excuse for a lifetime of interest«

In ko sem se ob teh zvokih prebijala skozi jesensko burjo pod sivim zimskim nebom v cvetočo pomlad, se je iz navidez nezdržljivega zaporedja pesmi izluščila zgodba, ki ni zvenela kot izmišljena. Življenje: vse od prvega komada, ki zveni kot dojenčkov krik, ko mu zrak prvič vdre v pljuča, do otroka in najstnika. Ko se slednji izkriči in končno odraste, med peto pesmijo pred teboj vstane odrasel človek-zafustriran, nesamozavesten in prestrašen-ravno pravi za seanse pri dr. Freudu. Razkrije ti svojo dušo in končno z dvanajstim komadom umre. In trinajsti? Post orgasmic chill, reinkarnacija in začetek nove zgodbe, morda uvod v naslednjo plato

»Too pure to rue, too precious to have«

CD deluje kot ojačevalec čustev. Žalost se stopnjuje na rob vzdržnega, veselje do evforije, jeza v destruktivno slo. In dnevi v tvoji glavi dobijo glasbeno spremljavo.

»This head is a podium of outrageous freak-shows«

Po stokratnem poslušanju držiš v rokah malo, okroglo, obdrsano stvar. Če pozorno prisluhneš, slišiš kako diha, kako ji bije srce, zvija se v tvojih dlaneh in te prosi, da jo razumeš.

»Gently falling through the abyss of melessness...«

Eros ali tanatos? Ljubezen ali smrt? Ne, bivanje nekje vmes. Vsekakor pa si Loverboy zasluži svoje ime.

»Screw me, sweet loverboy, cause in sleep

XXY:

Ljubezen je lepa stvar,
Za njo živim,
Tebe ljubim,
Zato trpim.

Rada bi te pozabila,
Pa sem se preveč zaljubila,

Zato prosim te,

Tudi ti ljubi me.

Vsi mi pravijo naj pozabim te,

Toda kako le,

Če ljubim te.

Ti si moje sonce,

Ti si mi vse,

Le zate vredno je,

Da bije moje srčce.

Xxx

RADA BI BILA...

Rada bi bila metulj,
K oblakom letela,
Tebe ljubila,
Živeti hotela.

Rada bi bila labod,
Se v lepoticu spremenila,
Srečno živela,

Tebe ljubiti želela.

Rada bi bila jaz,

S tabo živela,

Ljubila bi te,

Ne bi trpela.

xxx

10 RAZLOGOV ZAKAJ TE SOVRAŽIM

Sovražim te, ker te ljubim,
Ker ne morem živeti brez tebe

Ker me ne maraš,

Ker vedno mislim nate.

Sovražim te, ker me zafrkavaš,

Ker me izkoričaš

In lažeš.

Sovražim te, ker te imam rad,

Ker tako govoriš z mano.

Sovražim te kar brez razlogov,

Sovražim te, a vseeno ljubim.

xxx

ZLATO SONCE

S soncem zgodaj zjutraj vstajam,
Le zato, da vidim tebe,
Kako ves vesel okoli hodiš,
Se smejiš in noriš.

Z zlatim soncem zvečer hodim spat,
V mislih nate,

Ter upam, da jutri kmalu bo prišlo,
Da spet videlo moje srce te bo.

Ko pa ne vidim te,

Zlato sonce pokrijejo oblaki

In iz mojih oči zlata solza prileti.

Zunaj zabliška in zagrimi,

Solzne moje so oči,

Vendar tebe še vedno ni.

Ko pa spet vidim te,

Zlato sonce znova posije,

Moje oči posušijo se

In spet vse lepo je.

Xxx

PERSPEKTIVA TIŠINE

Tišina kriči v meni,
ker noče, da bi jo slišali.

Hrup se razlega potihno

in sliši se le dihanje.

Ritem in utrip srca,

oboje zaznamuje tvoj odhod.

Tvoje ime in zvok tvoje kitare

mi še zdaj odzvanjata v ušesih.

V tišini so mi lagali,

mi govorili, da ima vse smisel.

Na drugi strani galaksije si bil,

boril si se skupaj z njimi,

potihno, da se ni slišalo krikov.

Tišina je bila, ko smo te pokopali.

V tišini zdaj pišem to zgodbo

in se spominjam tvojih tihih besed:

»Rada te imam, a bodi o tem

tiho...«

MOJ SONET

By: Nobody

Gledaš me
tiho in z velikimi očmi.
Mar vidiš, kar v meni skriva se?
Mar vidiš,
vidiš mi v srce?
Ti mar moje obnašanje vse pove?

Gledaš me.

Veš, da ljubim te?

Smejiš se mi.

Kako naj vem, kaj pomenim ti?

Tih pogled,

žalost na licu,

pa solza velika.

Spet me gledaš. Se smejiš.

Si morda moje družbe želiš?

Toda smeh, pogled je tih.

Ne razumem te,

čeprav bi rada te.

Ti si me ne želiš,

Ti ne maraš me.

Ti zapiraš le srce.

Zunaj pučaš samo me.

Toda zakaj?

Zakaj gledaš me?

SVETA NI!

Kje je danes svet, ki ga najbolj
potrebujem?
Njega pa ni!

Nikoli ga ni bilo in nikoli ga tudi ne
bo.

Ampak le zakaj?

Čakam ta svet, a njega ni.

Srečala sva se za trenutek,

a me je zapustil. Odšel je od mene.

To se dogaja osebam, ki želijo svet,

a zanje svet ni mogoč. Beži od njih.

Svet, le kje si? Si daleč stran?

Sveta ni!

Razpada mi koža, razpadajo mi
celice.

Telo razpada, ker njega ni.

Ostanejo le

oči, ki so vanj uprte, a njega ni.

Spregovore besede polzastrote, a on
ne

sliši. Tema in megla je. Še sveča je

ugasnila, saj njega ni!

Odšel je in ne obstaja več!

Avtor: REMEMBER

H O R O

OVEN

To šolsko leto je priložnost, da spremenite svoj način dela in popravite pretekle neuspehe. Sicer pa bo veljalo, kar se ovenček nauči to ovenček tudi zna. Ker je to leto dobro tudi za učenje, se tega pridno držite. Proti koncu zime ste preživljali malo slabše obdobje, ki pa se je popravilo z začetkom pomladi. Doživljali boste uspehe na vseh področjih. Matura vam bo šla gladko od rok, skoraj tako gladko, kot bi si to želeli. Tistim, ki pa odpotujete na maturantski izlet, se obeta zabava življenja. Vaša srečna številka bo letos 3.

BIK

Morda ste znani po vaši pridnosti. Ta vas ne bo razočarala niti letos, ko bo učna plat vašega življenja še bolj poudarjena. V kolikor imate kakšen iziv, ki vas čaka že nekaj časa, je letos pravo leto. Sodelovali boste povsod, tudi tam kjer poprej niste. Česar pa se lotite vi, se spremeni v zlato, zato si lahko povsod obetate vidne uspehe. Matura vam ne bo povzročala kakšnih omembe vrednih težav. Ker boste nanjo pripravljeni lahko upate tudi na lepe rezultate. Maturantski izlet bo za večino bikcev uživaška izkušnja. Pazite le na zmerno uživanje alkohola. Največ sreče vam bo prinesla številka 7.

DVOJČKA

Morda se vam bo zazdelo, da je čas za spremembe. Lepo bi bilo, če bi kaj spremenili na bolje. Vam bo to najlažje uspelo na šolskem področju. Morda boste zamenjali smer študija, morda pa boste le dvignili vaše ocene. Ker ste po naravi nadpovprečno inteligentni vam to ne bo delalo velikih problemov. Učenje vam gre tudi dobro od rok, le potruditi se bo treba. Najboljša za vas je pomlad. Takrat lahko načrtujete največje projekte. Matura, če jo opravljate letos, se bo dobro iztekla. Maturantski izlet pa bo najbrž le še eno izmed vaših velikih popotovanj. Vaša srečna številka je 5.

RAK

Preveč ste si natrpali urnik. Morda bo stvar prišla tako daleč, da boste opustili kakšno dejavnost. Največ sreče si lahko obetate januarja, aprila in oktobra. Paziti velja na maj, ko vam bosta načrte lahko prekrižala kakšna ljubezen ali prepir. Slednjih se raje ognite v velikem loku. Sicer pa boste letos nadoknadili pri učenju. To vam bo dalo kakšno lepšo oceno, ali pa le utrdilo vaš položaj. Čeprav vam matura ne bo prinašala kakšnih posebnih problemov, se nanjo raje malo bolje pripravite kot bi se sicer. Na maturantskem izletu pa vam svetujem predvsem obilico družabnosti in zabave. Najbolje bo, če uporabljate številko 3.

LEV

Morda ste središče vsake zabave, morda odstopate od povprečja. Ko pa ste v šoli, vam nekako ne gre. Če bi se malo več učili in se malo manj posvečali svojim oboževalcem/kam, bi bili tudi v šoli uspešni. Letošnje leto bo še posebej pestro, zato je pomembno, da čim prej vzamete knjige v roke in se kaj naučite, preden vam za to zmanjka časa. Tako boste uspešno opravili tudi maturo. Posebno pozorni bodite na maj, ko vas lahko preseneti kakšen nepričakovan problem. Glede maturantskega izleta pa naj vas nič ne skrbi. Po vsej verjetnosti se boste na njem počutili veliko bolje kot ostali. Če se ukvarjate z igrami na srečo, stavite na številko 8.

DEVICA

Morda se ne učite ravno najraje, vsekakor pa bo to šolsko leto odlično za vas. Najbolj naklonjeni so vam prvi štirje meseci v tem šolskem letu. Kasneje pa bo vse odvisno od tega dela. Zato vam svetujem, da začnete z učenjem zgodaj. Kmalu boste opazili, da ste kos tudi nepredvidljivim situacijam. To vam bo dalo občutek varnosti, ki bo upravičen, če ga boste negovali z učenjem. Matura vam bo tako prinesla le lepe stvari. Za maturantski izlet pa bo predvsem pomembno, da se sprostite. V primeru, da vam bo to uspelo, boste prijetno presenečeni nad užitki, ki vam jih ponuja svet. Številka, ki naj vas spremlja, je 6.

S K O P

Morda se vam bo zgodilo kaj nepričakovanega, ali pa samo vi tega ne boste pričakovali. Na koncu bo vse dobro, če boste za to kaj naredili. Vaša srečna številka je 1, zato poskrbite, da pri ocenah ne bo tako. Najboljša meseca za vas bosta marec in junij. Če bo leto potekalo brez zapletov, jih tudi na maturi ne bo. Morda bi bilo vredno se kaj učiti, če vmes ne bo posegla kakšna lenoba. Za maturantski izlet pa si vzemite s seboj čim več pijače, da ne boste po nepotrebem žejni.

TEHTNICA

Lansko leto vas je poučilo o tem, kako naj bi izgledalo slabo leto. Letošnje pa se bo za vas končalo lepše. To bo predvsem vaša zasluga, saj boste naredili prav vse, kar bo v vaših močeh. S tem pa boste zlahka dosegli vaše cilje. Učite se lahko celo leto, ker v tem letu za vas ni slabega meseca. Ko opravite s težko snovjo, lahko mirno uživate preostali čas. Matura vam lahko prinese kakšne nesluteno visoke rezultate. Maturantski izlet pa bo, razen tega, da je maturantski, za vas potekal običajno. Najboljša številka za vas je 4.

ŠKORPIJON

Pred vami je ogromno priložnosti. Čeprav bo leto naporno, se bo vredno potruditi. Tega na (ne)srečo najbrž niste vajeni, tako da zgrabite priliko in se malo poglobite v učno snov, ki vam morda prinese leto še lepše kot bi bilo sicer. Izkoristite vse, kar imate. Tako se vam obetajo vidni uspehi. Sicer pa se pripravljajte na najtežje v februarju, ki bo za to najbolj primeren. Maturu boste pisali približno tako dobro, kot se boste na njo pripravljali. Predvsem svetujem, da ponovite staro snov, ki ste jo utegnili pozabiti. Na maturantskem izletu boste kot prerojeni. Lepo bi bilo, če bi vas krasila številka 16.

STRELEC

Letos se vam obeta kar nekaj uspehov. Omeniti velja, da boste podkovani z vso potrebno samozavestjo, ki jo boste še kako potrebovali. Tako bodo ostali končno opazili vašo ustvarjalnost in talente. Temu primerni bodo uspehi sledili. Ker ste po naravi pridni, boste po vsej verjetnosti opravili tudi maturo in tako se lahko mirno prepustite vaši življenjski reki. Pazite na to, kakšno družbo izbirate, sicer pa vam je namenjeno, da boste tudi na maturantskem izletu pridno uživali. Za vas bo najbolj primerno pravično število 7.

KOZOROG

Letos se vam obeta naporno leto. Pazite, da ne boste preveč poenostavljali kompliciranih stvari. Iz tega bo nastala tudi večina konfliktov, saj ni vseeno ali poveš učitelju vse ali pa le polovico. Če boste pridni čez leto, se bo to še dodatno okrepilo maja, ki bo višek vašega šolskega leta. Poskusite pa lahko tudi kaj novega, predvsem na začetku pomladi. Morda boste med letom spremenili svoj videz, ali pa le zamenjali garderobo. Od mature si lahko obetate veliko, vendar le, če ste vanjo veliko vložili. Maturantski izlet pa vam bo prišel ob ravno pravem času. Pazite torej na poenostavljanje in se držite številke 11.

VODNAR

Vaše leto ima dve možnosti. Lahko se polenite in iz njega iztržite skoraj nič, ali pa se lenobi uspešno uprete in iz njega iztisnete vse. Probleme rešujete sproti, tako boste manj obremenjeni pred novimi problemi. Če boste navdahnjeni z optimizmom, bodo tudi ocene lepe. Vaš sicer zasanjani pogled na svet vas utegne letos zelo omejevati, zato ga pospravite čez dan in ga prihranite za noč. Idealno bi bilo, da izkoristite delovno vneto, ki se vam bo povečevala skozi leto. Če vam to uspe, potem ne boste imeli niti najmanjših problemov z maturo. Vsem ribam, ki gredo na maturantski izlet se obeta, da bodo kot ribe v vodi. Zabavo lahko nadaljujete tudi na kopnem. Letos si lahko največ obetate od številke 9.

RIBI

5.E

1997 - 2002

IN
MEMORIAM

POSLOVILNE BESEDE

Začelo se je pred petimi leti, ko smo prvič stopili skozi vrata Srednje šole Venó Pilon. Bili smo vsi prestrašeni, sramežljivi, saj so bili vsi močnejši od nas. Bili smo prvi letnik Tekstilne šole. Postopoma smo se unesli, vendar so nas nekateri še vedno podcenjevali, saj nismo bili najbolj odprte glave, ampak sedaj, ko smo zadnja generacija tekstilne šole in tudi najstarejši na šoli - skorajda veterani - smo ugotovili, da nismo nič manj od vseh ostalih. Tudi mi smo ljudje in verjetno marsikomu od nas ni žal, da smo stopili skozi ta šolska vrata, saj smo v vseh petih letih odnesli marsikaj. Naučili smo se krojiti in šivati in ker tega ne zna vsak, smo na to še posebno ponosni. Ni vse v učenju in pameti, pomembno je, da imaš voljo in da si sposoben še za marsikaj drugega. Zato, dragi moji, se od vas poslavljamo in ker smo zadnja generacija tekstilcev upamo, da vam bomo ostali v lepem spominu. Vam pa želimo še veliko uspehov. Ne pozabite, da si v današnjem času brez izobrazbe "nihče", zato se učite!

Zahvaljujemo se tudi vsem profesorjem, ki so nas izobraževali, in nam dajali lepe ocene, pa tudi tistim, ki so nas včasih "zakoličili"!

Vaš 5.e

Mojih pet let na Srednji šoli Venó Pilon Ajdovščina.

Leta 1997 je morala pasti odločitev o moji nadaljnji usodi. Pot me je zanesla med tekstilce na ajdovsko srednjo šolo, kjer sem začel s poklicnim izobraževanjem.

Začetek je bil najtežji, saj sem bil edini dijak med dijakinjami v razredu. Morda pa mi je bilo prav to v spodbudo, da so bile moje ljubice le knjige in zvezki. Ker pa so bile dobre ocene nagrada za moje delo, mi je bila vedno bolj všeč šola in celo profesorji.

Svoje uspehe sem potrdil na državnih tekmovanjih v letih 1999 in 2000, kjer sem zastopal ajdovsko tekstilno šolo.

Vedno bolj pa se zavedam, da je le znanje pogoj za uspeh, ki ga želim doseči v življenju, zato nadaljujem še dveletni program Konfekcijskega modelarja.

Kot edini moški predstavnik te stroke uspešno zaključujem šolanje na tej šoli, morda tudi zato, ker me k temu vzpodbuja družinska tradicija.

Ivo Volk, 5.e

IZVIR

GLASILO SREDNJE ŠOLE VENO PILON AJDOVŠČINA

UREDNIŠKI ODBOR:

Tomaž Lozej, 4.b
Eva Tomaševič, 3.b
Valentina Hajdinjak, 2.č
Mateja Kobal, 2.č
Ema Šesek, 3.č
Jure Tomažič, 2.a
Tine Tomažič, 4.b

MENTORICA: Brigita Slejko, prof.

SLIKOVNA OPREMA: Tine Tomažič

POSTAVITEV, STAVEK IN RAČUNALNIŠKO OBLIKOVANJE: Tine Tomažič

GRAFIČNO OBLIKOVANJE: Tine Tomažič

TISK: Papirna galanterija Sedmak, Ajdovščina

Po mnenju Ministrstva za kulturo št. 415-1472/97 mb/sp z dne 16.12.1997 šteje šolsko glasilo Izvir med proizvode iz 13. točke tarifne št. 3, za katere se plačuje 5% prometni davek od prometa proizvodov (Ur. list RS, št. 4/92).

NAKLADA: 150 izvodov

Ajdovščina, maj 2002

MB (In

13634311 07203

Date

Title

Content

Write with special soft marker pen

High Quality

Srednja šola Veno Pilon
Ajdovščina